

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

Congratulations!
IT'S AN ALIEN!
SLICE OF LIFE SHORT STORIES

HAVING THE BARBARIAN'S BABY

ICE
PLANET
BARBARIANS

BARBARIN BEBEĞİNE SAHIP OLMAK

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI: BİR KESİT YAŞAM

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

Barbarın Bebeğine Sahip

Olmak Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Yazarın Notu

Buz Gezegeni Barbarları Buz

Gezegeni Barbarları Serisi Daha

fazlasını ister misiniz?

Sıkıcı Telif Hakları

BARBARIN BEBEĞİNE SAHIP OLMAK

Megan doğum yapmaya hazırdır ama eşinin yanından ayrılmasına izin vermeye hazır değildir. Cashol'un kabileyi beslemek için ava gitmesi gerektiğinde, rezonanstan beri ilk kez ayrılırlar. Bebeğin doğmaya hazır olması ve bir fırtınanın yaklaşması dışında sorun değil...

Bu, BUZ GEZEGENİ BARBARİLERİ dünyasında geçen kısa bir öyküdür. Tek başına değildir ve BARBARİ'NİN EŞİ'nden sonra okunması amaçlanmıştır. Büyük mavi uzaylılara doyamayanlar için biraz tatlılık! İyi okumalar!

MEGAN

TOrtak ateşin üzerindeki çay hazır, ben de en sevdiğim kemik fincanı elime alıp içine daldırmak için eğiliyorum. Josie hemen ayağa fırlar. "Bunu senin için almamı ister misin Meggers?"

"Ben iyiyim," diyorum ve ayaklarımı biraz daha açarak kendimi sabitliyorum, böylece göbek üstü ateş çukuruna yuvarlanmıyorum. Bir milyar aylık hamileyim - biraz abartılı - ve hantalım ama yine de kendi çayımı kendim alabiliyorum.

"Benimkini alabilirsin Josie," diyor Nora, fincanımı daldırıp paytak adımlarla yerime dönerken. "Şu anda biraz meşgulüm."

Josie bu yetersiz ifadeye kıkırdar ve Nora'nın fincanını beklediği yassı kayadan alır.

Nora'nın işi başından aşkın; Anna ve Elsa bebek istiyor ve şu anda birini emziriyor, diğerini de dizlerine yatırmış durumda. Zavallı Nora. Bebekler yüzünden benimle ve Josie'yle - kabilenin erkenci kuşları - sabahın ilk saatlerinden önce kalkıyor. Mutsuz görüldüğünden değil. Elsa emzirirken ve Anna kollarını sallarken yüzünde memnun ama uykulu bir gülümseme var. Nora'yı mutlu olduğu için suçlamıyorum - ikizleri çok tatlı.

Midem gurulduyor ve çayımla biraz oynamaya karar veriyorum. Josie, Nora'nın çay fincanını bırakıp kendi fincanını dolduruyor, sonra karşıma oturup fincanı elinde tutuyor ve soğutmak için yüzeyine üflüyor. Ben mi? Çantamı elime alıyorum ve bir kese *hraku* çıkarıyorum, tatlı, şekerleme aromalı, çok lezzetli bir ikram olan pişmiş tohumlar. Onları elimde eziyorum ve sıcak çayıma serpiştiriyorum, çünkü buz gezegenindeki çay oldukça acı.

Ve sonra, hamile olduğum için, karışıma biraz *kah*, ultra baharatlı, biberli et ve yağ ve tohum izleri ekliyorum ve fincanımı bir yudum alıyorum.

Nora öğürür gibi bir ses çıkarır. "Onu içmeyeceksin, değil mi?"

"Çay emildikten sonra karamelli jalapeño yulaf ezmesine benziyor," diyorum fincanıma bakarak. "Dün üç fincan dolusu yedim."

"Kulağa korkunç geliyor."

Josie büyülenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Sence hamilelik aşermem ne kadar sürer?"

"Ben hiç almadım," diyor Nora, Elsa'yı sol göğsünden nazikçe çekip diğer tarafa geçirerek. "Sen de alamayabilirsin."

"Umarım öyle olur," diye nefes alıyor Josie, sonra çayından bir yudum alıyor. "Hamileliğin sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum."

Kahvaltı çamurum hâlâ kıvamını koruduğu için fincanımı yere bırakıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. En sevdiğim tabure - aşırı doldurulmuş deri bir yastık - çok fazla sırt desteği sağlamıyor ve son zamanlarda buna ihtiyacım var. Ellerimi belime koyuyorum ve oradaki ağrıyı ovuyorum. "Biraz zaman tanı Jo," diyorum ona. "On dört ya da on beş ay boyunca hamile kalacaksın, bu yüzden her şeyi deneyimlemek için çok zamanın olacak." Olayları abartmamaya çalışıyorum. Josie heyecanlı. Uzun zamandır bebek istiyordu ve sonunda kendi eşine kavuştu. Yaklaşık bir aylık ve her şey için çok hevesli - sabah bulantıları, şişkinlik, şişmiş ayak bilekleri, aklınıza ne gelirse.

Ben mi? On dört aydır hamileyim ve bu işi bitirmeye çok ama çok hazırım.

Mağaranın ön tarafına, Vektal ve Georgie'nin yerinin yanına bakıyorum. Dostum Cashol, saatin çok erken olmasına rağmen şefiyle bir şeyler konuşmak için orada kayboldu. Ve yaklaşık yirmi dakikadır orada, Josie'nin ateş yakmasına, çay koymasına ve benim onun hala şefiyle konuştuğunu fark etmeme yetecek kadar uzun bir süredir orada.

Gerginim. Neden bilmiyorum ama öyleyim. Vektal harika bir adam ve Georgie de çok tatlı biri ama doğum yapmama yaklaşık bir ay kaldı ve isteyeceğim son şey birinin eşime onu mağaraların dışına çıkaracak 'özel' bir proje vermesi. İçimde bunun böyle olduğuna dair sinsi bir şüphe var; Haeden - Tanrı onu korusun

somurtkan, somurtkan kalp - geçen gün dostum hariç tüm avcılarının nasıl uzun, uzun avlara çıktıkları hakkında yorum yaptı. Haksız da sayılmaz.

Yani, benim de kusurlarım var. Ve en büyüğü? Çok yapışkanım. Bunu kabul ediyorum. Bu değiştiğim anlamına gelmiyor ama farkındayım. Ama yine de Haeden'in yorumunun şefe kadar ulaşip ulaşmadığını ve dostumun bu yüzden mi bu kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını merak ediyorum. Sanki aynı fikirdeymişim gibi karnımdaki bebek sertçe tekmeliyor ve bir sonraki saniyede midem gurulduyor. Pekâlâ, pekâlâ. Birinin ne zaman atıştırmaya ihtiyacı olduğunu bilirim.

Şefin mağarasına son bir kez bakarak 'çayımı' elime alıyorum, üzerine üflüyorum ve yağlı çamuru ağzıma atıyorum. Farklı tatlar beni aynı anda etkiliyor - *kahın* wasabi benzeri tadı, ardından *hraku'nun* tatlı karameli ve sonra çayın ekşi acılığı. Cennet gibi. İçinde et ve yağ notaları bile var. Nefis.

Nora bir öğürme sesi daha çıkarır. Josie sadece kıkırdıyor.

"Canın fıstık ezmesi ve turşu çekene kadar bekle," diyor Josie'ye bir yudum daha alırken. "Ve sonra buz gezegeninde ikisinin de olmadığını hatırlayacaksın. Kah-hraku-çorbası o zaman oldukça iyi görünecek."

"Henüz değil," diyor Nora sert bir sesle. Elsa'yı göğsünden çeker ve Anna kucağında kıpırdanırken bebeğin sırtını sıvazlamaya başlar.

Josie hemen ellerini uzatır. "Birini tutabilir miyim?"

"Elbette." Nora tereddüt ediyor, hangi bebeği vereceğine karar vermeye çalışıyor, kolları dolu. Bir süre sonra Elsa'yı uzatır.

Josie bebeği kendine doğru çekiyor, yüzünde mutluluk ifadesi var. Hamile olduğu için çok heyecanlı ve ben de onun adına mutluyum. Uzun zamandır yalnız olduğunu biliyorum. Elimi tekrar ağrıyan sırtıma sürüyorum. Bir süreliğine, tatlı Cashol'uma rezonansa girdiğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum... neredeyse. Ama ondan hiçbir şey için vazgeçmezdim. Josie benim için küçük bir kız kardeş gibiydi ve onu geride bırakmaktan nefret ediyordum, ama söz konusu dostum olduğunda? Bütün bahisler kapandı.

O sadece ve sadece benim ve ondan hiçbir şey için vazgeçmem.

Josie tekrar konuşmaya başlıyor ve ben çay-çorbamdan bir yudum daha alıp şefin mağarasına bakıyorum. Arkadaşım hâlâ orada mı? Ayağa kalkıp sohbete dahil olmak istiyorum ama... son zamanlarda ayağa kalkmak çaba gerektiriyor. Elimi dalgınca karnıma sürüp Josie Nora'nın kulağını çınlatırken biraz daha çay içiyorum.

Tanıdık bir çift omuz ve uzun siyah saçlar gözüme çarptığında, bardağımın tortusunu bitirmek için geri çekiliyorum. Tanrım, eşim muhteşem. Çok şanslıyım. Buz gezegenine vardığımızda, bir uzaylıya nasıl aşık olabileceğimi anlamamıştım ama Cashol'la rezonansa girdiğim an? Her şey yerine oturdu. Sanki beynimde bir düğme açıldı ve boynuzlar ve kuyruklar yüzünden çıldırmak yerine, onun büyük mavi vücudunun ne kadar zarif olduğunu fark ettim. Beni güldürdüğünde dostumun ağzındaki çarpık gülümsemeden daha güzel bir şey olmadığını öğrendim. Saçlarının her zaman biraz dağınık olduğunu öğrendim çünkü saçlarını yüzünden uzak tutan örgülerin düzgün olmamasını umursamayacak kadar başka şeylere -benim gibi- odaklanmıştı. Kağıt üzerinde uzaylılar arasında fiziksel olarak en çekici olmayabileceğini öğrendim, ama benim için? O mükemmel. Büyük burnu, uzun yüzü ve şapşal gülümsemesi? Hepsini seviyorum, çünkü o.

Elimdeki fincanı bırakıp onu selamlamak için ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ben daha koltuğumdan kalkmayı bile başaramadan yanıma geliyor. Ellerimi tutuyor ve bedenimi dik tutmama yardım ediyor. "Bir süredir yoktun."

Huysuz ses tonumu duymazdan geliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Şefimin bana söyleyecek çok şeyi vardı."

Georgie ya da Vektal'in bu tarafa doğru gelip gelmediğini görmek için mağaraya bakıyorum. Görünmedikleri zaman Cashol'a dönüyorum. "Ne diye başının etini yiyorlardı?"

Seçtiğim sözcüklere bakıp yanağımdaki bir tutam saç okşuyor. "Bunu daha sonra tartışırız. Yıkamak ister misin? Su sırtına iyi gelecektir."

Gözlerimi ona dikeyyorum çünkü konunun değiştiğini fark ediyorum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ya da bunu diğerlerinin önünde tartışmak istemiyor. Tekrar belimi ovuyorum. "Sanırım öyle."

"Gel," diyor ve beni nazikçe mağaranın ortasındaki havuza doğru yönlendiriyor. "Taze sabun meyvelerim ve en sevdiğin tarağın var."

Arkadaşımın saçımı yıkaması dünyada en sevdiğim şeylerden biri olduğu için, kötü bir şeyler olacağı hissinden tam olarak kurtulmasam da yaygara koparmıyorum. Cashol her zamanki gibi özenli bir şekilde üzerimdeki kat kat giysileri çıkarmama yardım ediyor ve suya girmeme yardım ederken kolları güçlü. Soyunup yanıma tırmanıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor. Su yüzeyinin altındaki küçük çıkıntılardan birine oturuyor ve parmakları saç örgülerimi çözerken kollarımı kalçalarına dayıyorum.

Ona doğru gevşiyorum, gözlerim kayarak kapanıyor. Kaplıcanın sıcaklığı belimde harika bir his yaratıyor ve bebeğin ağırlığının ön tarafımdaki ağır çekimi suyun içinde yok. Doğum yapmaya çok hazırım ama en azından birkaç haftam daha var. Bebeğim düşmedi ve Maylak - kabilenin şifacısı - son ana kadar taşıyacağımı düşünüyor gibi görünüyor. Bu da berbat bir şey. Dokuz ay uzun bir süre.

ve bu normal bir insan hamileliği. Bir uzaylı tarafından hamile bırakıldığım için mi? Tam on beş aylık hamileliğim var (biraz esneklik payı ver ya da al) ve bu bana sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Gerçi daha kötüsü de olabilirdi - Maylak neredeyse iki yıl önce buraya indiğimizden beri hamile ve hala yaklaşık bir yılı var.

Cashol örgülerimi çözmeyi bitiriyor ve koluma hafifçe vuruyor. Bu benim başımı daldırmam için bir işaretti ve ben de bacağına tutunarak bunu yaptım. Tekrar yüzeye çıktığımda ona yaslanıyorum ve sabun meyvelerini ezip macun haline getirdikten sonra saçıma sürmeye başladığında sabun meyvelerinin tatlı kokusu burnuma doluyor. Ona yaslanırken rahatlamış ve harika hissediyorum.

Ağlayan bir bebeğin sesi gözlerimi açmama neden oluyor ve ona bakıyorum. Josie beceriksizce Elsa'yı Nora'ya geri veriyor ve ben izlerken Josie'nin arkadaşı Haeden yaklaşıp Josie'ye şefkatle sarılıyor. Haeden'in oldukça mesafeli ve somurtkan bir tür olduğu düşünüldüğünde bunu görmek garip ama Josie onun karşısında eriyor ve onun adına mutlu oluyorum.

Haeden'i görmek bana onun yorumlarını hatırlatıyor ve Cashol'un dizine dokunuyorum. "Peki Vektal seninle ne hakkında konuştu?"

Uzun parmaklarıyla kafa derime masaj yapıyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz, sevgili dostum. Önemli değil."

Uh huh. Önemli olmasaydı bana çoktan söylerdi. Suyun içinde dönüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Mağara insanlarla dolu değilken bana şimdi söylesen iyi olur, böylece mümkün olduğunca az kişinin önünde derdimi anlatabilirim."

Bana o yürek parçalayıcı muhteşem çarpık gülümsemelerinden birini veriyor ve sonra mağaranın etrafına bakıyor. Sadece Nora ve bebekleri, Josie ve eşi var ve son zamanlarda Josie ve Haeden'i ne zaman bir araya getirseniz, diğer herkesi unutmaya meyilliler. Muhtemelen kendi mağaralarına dönmek ve 'yeniden bağlanmak' için yola çıktıklarını görüyorum. İnsanlar ilk rezonans anında bunu çok yaparlar. Tecrübelerimden biliyorum.

Cashol parmak uçlarını alnımda gezdirerek köpüklü suyu siliyor. Gülümsemesi biraz soluyor. "Vektal sadece endişeli."

Midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor. "Ne hakkında?"

"Acımasız mevsim." Parmakları tenimde geziniyor, temizlemekten çok bana dokunuyor. "Depolarımız neredeyse boşaldı. Mağaralardan çıkmanın zor olduğu soğuk aylarda kimsenin aç kalmaması için hepimiz onları yenilemek için çok çalışmalıyız." Yanağıma okşuyor. "Bu sefer doyurmamız gereken çok daha fazla boğaz var."

"Vektal ava çıkmanı istiyor, değil mi?" Sesim düz. Cashol'un günlerce, hatta haftalarca yanımdan ayrılması fikri bile beni dehşete düşürüyor. Diğer avcılar düzenli olarak günlerce ayrılıyorlar ve bu sadece bir şey. Bu gerekli bir kötülük ve geri döndüklerinde, arkadaşları onları tekrar karşıladıkları için her zaman heyecan duyuyorlar. Birkaç günlüğüne yeniden bir araya geliyorlar, aileleriyle birlikte olmak için mağaraların yakınında avlanıyorlar ve sonra kaçınılmaz olarak patikalara geri dönüyorlar, çünkü herkes yiyecek için onlara bağlı. Buz gezegenindeki hayatın bir gerçeği bu.

Arkadaşım hariç.

Birbirimizi anladığımızdan beri Cashol dışarı çıkmıyor. Onun hiçbir sorunu yok. Yaralı değil, hasta değil, zayıf değil. Mağaraların yakınında küçük avlar avlıyor ve bana eşlik ediyor. Karnım devasa bir boyuta ulaşmadan önce onunla ava bile çıkmıştım.

Yapışkan olduğumu ve normal olmak için biraz fazla muhtaç olduğumu kabul ediyorum. Umurumda da değil. Dostum yanımdayken mi? Ben mutluyum. Bırak Haeden ne istiyorsa söylesin.

Ama Cashol'un küçük baş sallaması içime buz gibi bir hançer saplıyor.

Kollarımı baldırına dolayarak ona sarılıyorum. "Gitmeni istemiyorum."

Yine gülümsüyor. "Henüz gitmiyorum. Daha zaman var. Ama yakında gitmem gerekecek. Dediğim gibi, bize bağlı olan çok kişi var ve doyurmamız gereken daha çok boğaz var."

Bunlar Vektal'ın sözleri ve ne kadar pratik oldukları umurumda değil. Dudağıma ısıriyorum. "Gitmeni istemiyorum," diyorum tekrar, içimdeki panik kabarıyor. "Bebeği doğurmama çok az kaldı."

Cashol'un gözleri açılıyor ve beni suyun içinde kucağına çekiyor, eli kocaman karnımda geziniyor. "Oğlum geliyor mu? Düştü mü?" Bu, tüm hamile insanlar arasındaki hamilelik konuşmalarından öğrendiği bir kelime.

Yüzündeki heyecan beni daha da depresif yapıyor. "Hayır, hâlâ eskiden olduğu yerde duruyor." Elimi Cashol'un büyük, üç parmaklı elinin üzerine koyuyorum. "Korkarım daha birkaç hafta var."

Karnımı okşuyor ve sonra burnuma bir öpücük konduruyor. "O zaman dışarı çıkıp payıma düşeni yapmalıyım." "Gitmeni istemiyorum!"

"Megol'un dünyaya gülümsemesi için zamanında geri döneceğim," diyor yüzünde muzip bir sırıtişla.

İnledim. Bu adamı seviyorum ama isimler konusunda berbat. "Bebeğe Megol adını vermeyeceğiz. Sana söylemiştim. Bana Gollum'u hatırlatıyor."

"Güzel bir isim," diye azarlıyor beni, ama sesinde bir eğlence var. "Çok güçlü ve cesur." Ben sadece kıs kıs gülüyorum. "Öyle bir şey olmayacak."

"O zaman Holmeg olsun. Kararımızı verdik. Bir oğul ismi için çok hoş bir isim."

Bu şakayı son on iki ya da on dört ay içinde yüzlerce kez duymuş olmama rağmen hiç komik gelmiyor. Kıkırdıyor ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. Bebeğimizin güzel bir ismi olacak. Ve bir kız olabilir."

"O bir çocuk," diye ısrar ediyor. "Babası gibi güçlü bir mızrağı var." Ve sert, çıkık kaşlarını, öğrendiği başka bir insani hareketle bana doğru oynatıyor ve mızraklı silahlardan bahsetmediğini anlıyorum. Bu da beni daha çok güldürüyor.

Durulamak için kafamı suya daldırdığımda, artık üzgün bile değilim. Cashol bu yüzden bana çok iyi geliyor - hayattaki tüm korkunç şeyleri bir süreliğine unutmamı sağlıyor.

CASHOL

My Meh-gan mutlu değil. Onu gülümsetmek için elimden geleni yapsam da bu durum içimi parçalıyor. Gözlerinin ardında bir endişe var ve ben bunu ondan almaktan başka bir şey istemiyorum.

Onun yerine, dikkatini dağıtıyorum. Kitimize vereceği isimler konusunda onunla dalga geçiyorum. Deri şeritlerini dokumak için kullandığı kemik halkaları tutuyorum ve o çalışırken durmadan konuşuyorum. Pashov's Stay- cee'deki tatlı kök keklerden biraz rüşvet veriyorum ve gülümsemesini görmek için Meh-gan'ıma getiriyorum. Benim için gülümsüyor ama çabucak kayboluyor.

Endişeleniyor. Endişelendiğini biliyorum. Bana daha önce geçmişinden bahsetmişti - bir zevk arkadaşı vardı - kendi deyimiyle bir erkek arkadaşı - onu terk etmişti. Sonra onu buraya getiren garip yaratıklar tarafından kaçırıldığında bir yavruya hamileymiş. Onu ondan almışlar.

Eğer çok derinden severse, bunun tekrar elinden alınacağından endişe ediyor.

Bunu anlıyorum; yıllar önce babamı khui-hastalığında kaybettim. Kederin yükünü bilirim ve bu yüzden kaybettiği zevk arkadaşısını ve kitini duymak beni mutsuz bir kıskançlıkla doldursa da, bunların onu nasıl etkilediğini anlıyorum.

Çoğunlukla, sadece tekrar gülümsemesini istiyorum.

Meh-gan bütün gün yaptığı deri kayışlı kilimler üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyor. Diğer dişiler de onları seviyor ve bu yüzden aynı anda birkaç tane üzerinde çalışıyor. Leezh'in yaptığı yahniyi yiyoruz, çünkü Meh-gan kolay yoruluyor ve ben de akşam yemeği için avlanmak üzere mağaradan ayrılmadım. Bugün değil. Yakında gideceğim. Bugün eşimin üzerine titreyeceğim ve onun korkularını tartışacağım bir gün olacak.

Yarım kalmış deri halılardan birini daha alıp üzerinde çalışmaya başladığında, onu elinden çekip alıyorum. "Yorgunsun. Gel kürklere uzan."

Meh-gan yüzünü ovuşturur. "Claire'e ona da bir kilim yapacağıma söz verdim ve-"

"Yarın," diyorum ona ve tekrar uzandığında elinden çekip alıyorum. "Çalışmak için her zaman başka bir gün vardır."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra burnunu çekiyor. Elini solgun yanağına götürüyor ve dudağı titriyor.

Kalbim sanki göğsümün içinde parçalanıyormuş gibi hissediyorum. "Rezonansım," diye mırıldanıyorum, onun küçük bedenini kollarıma çekip kendime yaslıyorum. "Bu sadece bir halı."

Gözyaşları boğuk bir kıkırdamaya dönüşüyor ve koluma vuruyor. "Neden ağladığımı biliyorsun, seni koca aptal."

Yüzündeki gözyaşlarını siliyorum ve onu tekrar gülümsetmek için elimden geleni yapıyorum. "Goof - bu kitimiz için mükemmel bir isim. Çok görkemli."

"Aman Tanrım," diyor ve başını göğsüme doğru sallıyor. "Başlatma bile, seni çılgın uzaylı." Meh-gan burnunu çekiyor. "Ve ben ağlıyorum çünkü beni geride bırakacaksın."

"Bunu yapmalıyım," diyorum nazikçe. "Karlar acımasızlaştığında sen ve küçük Goofumuz beslenmelisiniz." Hava şimdi güzel ama Vektal ve avcılar şimdiden endişelenmeye başladılar. Ben de onların endişelerini paylaşıyorum, yemekler elden ele dolaşırken daha az yiyorum. Meh-gan en büyük porsiyonu alıyor, ben de artıkları yiyorum. Bundan kaçış yok: kabile beslenmeli ve güçlü bir erkek olarak ben de üzerime düşeni yapmalıyım.

Başını sallıyor ama yüzündeki üzgün ifade azalmıyor.

Çenesine dokunuyorum ve gözlerimin içine bakabilmesi için küçük, tuhaf insan yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Rezonansım, eğer istersen bütün gün yanında kalıp ayaklarını ovabileceğimi biliyorsun. Ama hava döndüğünde yiyecek yemeğin olmasını tercih ederim. Ve hava dönecek. Şimdiden bu mevsim geçeninden daha soğuk. Karlar bu sefer daha derin olacak ve bu yüzden hazır olmalıyız."

"Saçmaladığımın farkındayım. Ben sadece... sen yanımdayken dünyam tamamlanıyor. Eğer gidersen, kendimi kaybolmuş ve yalnız hissedeceğim. Bu duygudan nefret ediyorum." Karnına dokunuyor. "Peki ya bebek - yavru -

erken mi geliyor?"

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi karnına koyuyorum. "Goof, oğlum, ben dönene kadar olduğun yerde kalmalısın."

Kıkırdıyor ve sonra küçük bir koklama daha yapıyor. "Gitmen gerektiğini biliyorum." "Biliyorum."

"Ne zaman? Ne kadar süre için?" Elleri yine karnının üzerinde geziniyor ve ben yokken kitimizi alacağından endişelendiği belli. Aynı endişeleri Vektal'a da dile getirdim. Meh-gan doğum yapmak üzere. Henüz değil ama çok yakında. Oğlumu dünyaya getirirken burada olmak istiyorum.

Ama kendimden emin konuşuyorum. "Uzun sürmez. Bir avuç gün, belki iki avuç. Ne kadar uzun süre dışarıda kalırsam, eve o kadar çok et getirebilirim." Başkalarının ailemi beslemesini bekleyemem, hele ki bu onların arkadaşlarının ağzından yemek almak anlamına geliyorsa. "Bu yapılması gereken bir şey."

Cesur olmaya çalışarak hızla göz kırpmıyor. "Ben sadece... sen yokken ben ne yapacağım?" Karnının yuvarlak kabarıklığını öpüyorum. "Beni düşüneceksin elbette."

Narin bir homurtu çıkarır.

Haklı olduğumu biliyorum, ona her ne kadar takılsam da. Meh-gan'ım kendi düşünceleriyle çok uzun süre baş başa kalırsa üzülür. Ve şu anda, çocukla birlikte çok ağır, mutsuz ve beni özleyecek. Onun günlerce üzgün kalacağı düşüncesine dayanamıyorum.

Ben yokken onun dikkatini dağıtacak bir şeyler düşünmem gerekecek. Ama şimdilik... Karnına bir öpücük daha konduruyorum. "Çok güzelsin, rezonansım."

Megan iç çekiyor, sesi yumuşak ve kadınsı. Parmakları hafifçe yanağını ve burnumu okşuyor, yüzümde geziniyor. "Şiştim ve hamileyim."

"Çok güzelsin," diye düzeltiyorum. Karnına bir öpücük daha konduruyorum ve kürkleri ve derilerle kaplı olduğu için tuniğinin ön kısmına kadar inen bağcıkları çözüyorum. Tenini tatmak, kokusunu içime çekmek istiyorum. Yüzümü amına gömmek ve isimle haykırana kadar yalamak istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elleri saçlarımı nazikçe yüzümden geriye doğru tararken bile.

"Eşime ağzımla ve sikimle ne kadar güzel olduğumu göstereceğim." Tuniğini iterek açtım ve oğlumla birlikte kocaman olan karnını ortaya çıkardım.

"Yani dikkatimi dağıtacağımı mı söylüyorsun?" diye alay ediyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Evet." Ona sırtıyıyorum. "Bana dikkatinin dağılmasını istemediğini söyle, ben de durayım."

"Ben öyle bir şey demedim." Gülümsemesi tatlı yüzüne geri dönüyor ve tuniğini omuz silkerek çıkarıyor. "Gizlilik perdesini kaldırın."

Ayağa fırlıyorum ve küçük mağaramızın önüne gidip perdeyi girişin önüne itiyorum. Bu şekilde kimse bizi rahatsız edemeyecek. Bir an için, eşimle baş başa vakit geçirmek için perdeyi bir elin parmakları kadar gün boyunca açık bırakmayı düşündüm. O gitmemi istemiyor, ben de onu terk etmek istemiyorum. Ama sadece onun güvenliği için değil, kabilenin güvenliği için de avlanmalıyım. Bu benim görevim. Paravanı yerine itiyorum ve eşimin uzun eteğini çıkardığını görmek için dönüyorum. Kürklü bir çift çizme dışında vücudu çıplak ve çok güzel. Solgun göğüsleri kitimiz için hazırlanırken şişmiş, karnı yuvarlaklaşmış. Geri kalanı da daha yuvarlak hale geldi ve ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Vücudunun kabarıklığını ve onu kendime doğru tuttuğumda verdiği hissi seviyorum. Bu bana eşimin buraya geldiğinde zayıf ve az beslenmiş olduğunu hatırlatıyor. Bir daha asla çukur yanaklı olmaması için elimden geleni yapmalıyım.

Meh-gan'ı kendime doğru çekiyorum ve çıplak tenini öpüyorum. Omzu yumuşak, boynu sıcak, hoş bir koku çukuru. Ellerime doğru eğilmesine rağmen ona dokunduğumda sessizleşiyor. Eşimi iyi tanırım; zihni gürültü ve mutsuz düşüncelerle doludur. Ben yokken onun dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmalıyım ki bu kadar üzgün ve kaybolmuş olmasın. Ama şimdilik gözyaşlarını öpüp uzaklaştırabilirim. Yanında diz çöküp yuvarlak göbeğini tekrar öpüyorum, sonra yan tarafına geçip dudaklarımı kalçasının üzerinde gezdiriyorum. Elim, kuyruksuz ve garip bir şekilde çıplak olan dolgun kalçalarının üzerinde geziniyor. Yine de bunu erotik buluyorum ve parmaklarımın poposunun dikişinden aşağı kaymasına karşı koyamıyorum.

İnliyor ve ellerini mağaranın duvarına dayıyor. Karnı çok ağır olduğu için tekrar tekrar aynı pozisyonlarda çiftleşiyoruz - ve onun favorisi ellerini duvara dayayıp öne doğru eğilmek. Dizlerimin üzerindeyken eşimi kolayca tatmin edebildiğim için bunu ben de seviyorum. Bacaklarını daha da ayırırken kuyruğum ayak bileklerinden birine dolanıyor ve sonra yüzümü etine gömüp sıcaklığını arıyorum.

Dilim amının ağzında gezindiği anda yumuşak çığlığı kulaklarıma dokunuyor. Tadını severek onun sıcaklığına doğru ilerliyorum. Gittiğimde bunu özleyeceğim, onun yumuşak bedenini, kokusunu, gülümsemesini, her şeyini özleyeceğim. Yer değiştiriyor ve kalçalarını ağzıma doğru geri itiyor, daha fazlası için sessiz bir talep. Bunu ona hevesle veriyorum, dilimi tekrar tekrar içine sokuyorum, sikimi iter gibi onunla itiyorum.

İnliyor ve parmakları kıvrımlarının arasındaki üçüncü meme ucuna gidiyor, onunla alay ediyor. Açgözlüyüm - onun hepsini kendim için istiyorum. Bu yüzden elini kenara itiyorum ve onun için meme ucunu çalıştırıyorum ve vücudunun yanıt olarak titrediğini hissediyorum.

Nefes alışları kısa, keskin pantolonlara dönüşüyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını ağzıma doğru itiyor. Islaklığı dilime doluyor ve inliyorum. Sikim ona duyduğum şiddetli ihtiyaçla ağlıyor.

Titremeye başlayana kadar onu bir süre daha yalıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve peştemalimi aşağı iterek sikimi ve mahmuzumu serbest bırakıyorum. Bir elimi kalçalarına koyuyorum ve kendimi derinlere yönlendiriyorum, sıcaklığına oturuyorum. Ben içine doğru iterken çığlık atıyor, kıvranıyor. Mahmuzum poposundaki büzüşmeye baskı yapıyor ve kendimi sabit durmaya zorlarken kalçalarından birini sıkıyorum. Meh-gan ona ilk kez soktuğumda hep kıpırdanır ve ben de tekrar sokmadan önce eşimin vücudunun sakinleşmesini beklerim. Vücudunu yavaş, kolay vuruşlarla alıyorum, çıkardığı seslerin rahatsızlık değil zevk sesleri olduğundan emin olmak için onu izlemeye dikkat ediyorum. Tekrar inlemesi çok uzun sürdüğünde, mahmuzum kendini tekrar yerleştirirken küçük ciyaklamasını görmezden gelerek derine itiyorum ve üçüncü meme ucunu kızdırmak için önüne uzanıyorum.

Meh-gan tüm vücudu titreyerek boşalıyor ve bana doğru bastırıyor. Amcığı sikimin etrafında sertçe kenetleniyor ve hızlı, sıkı vuruşlarla içine girerken omzunu ısıyorum. Bir an sonra, kesem kasılıyor ve sonra serbest bırakılmam içimden akıyor, zevk o kadar yoğun ki kuyruğum ayak bileğinin etrafında sertçe sıkılıyor, sanki onu sonsuza dek benimle hapsedebilirmişim gibi.

Bana yapıyor, ellerini elinden geldiğince vücudumda gezdiriyor, ben de kendimi kurtarıırken boğazını ve ısırılmış omzunu okşuyorum. Hamileyken onunla çiftleşmek artık sonsuz okşamalar ve bedenleri keşfetmek değil. Daha ziyade, bir kaşıntıyı kaşımak ve diğerinin verdiği hissin tadını çıkarmak. Yavrumuz doğduğunda, onu bir kez daha saatlerce tatmin edeceğim. Şimdilik, hızlı ve sert boşalması beni memnun ediyor. Sepetten yumuşak deri bir bez alıyorum, biraz suyla ıslatıyorum ve sonra kalçalarını temizlemek için eşimin yanına dönüyorum.

"Botlarımı çıkarmayı unuttum," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde onu yıkarken. "Bunun için üzgünüm."

"Botlarınla ya da onlarsız çok güzelsin. Hangisi olduğu umurumda değil." Çıkıntılı karnına bir öpücük daha kondurmadan duramıyorum.

Yüzündeki küçük gülümseme kayboluyor ve üzgün bir ifade belirliyor. "Bunu senin için zorlaştırıyorsam özür dilerim. Ava gitmen gerektiğini biliyorum. Yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ben sadece..." dudaklarını yalıyor. "Korkuyorum."

Zavallı, tatlı dostum. Kaybolmaktan ve tekrar yalnız kalmaktan korktuğu için bu kadar sıkı sarılıyor.

"Bana güvenmelisin, Meh-gan. Her zaman sana geri döneceğim."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama bunu bilmek ve buna inanmak iki farklı şeydir."

Gerçek. Onun ve benim vücudumu yıkamayı bitirdiğimde, yatağımızın kürklerine tırmanıyoruz ve yanağını göğsüme, khui'min üzerine yaslıyor. Memnuniyetle titriyor ve ben de sırtını okşuyorum.

Ben yokken eşimi oyalayacak bir şeyler düşünmeliyim ki endişelenmesin. Ama... ne? Belki diğer insanlardan birinin bir fikri vardır.

MEGAN

Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Cashol çantasını omuzlayıp mızrağını eline alırken gözlerimi tekrar tekrar kırıştıyorum. Başparmağını mızrağın kenarında gezdiriyor.

keskinliğini test ediyor. Jilet gibi keskin olduğunu biliyorum - bıçaklarını bilemenin yanı sıra son iki gündür onun ve üç yedek mızrak ucunun üzerinde çalışıyor. Bunlar, askısı ve taşımaya için ısrar ettiğim tam teçhizatlı çantasıyla birlikte her şeyi hazır.

Ama yine de korkuyorum. Elimi tutup vedalaşabilmemiz için beni kabile mağarasının önüne götürürken hâlâ endişeliyim. Josie ve Haeden da orada, el ele tutuşuyorlar. Haeden ve Cashol aynı yöne doğru gidecekler ve patikaların biraz ilerisinde ayrılacaklar. Cashol'un yalnız kalacak olması hoşuma gitmiyor, her ne kadar bunun gayet normal olduğuna yemin etse de. Normal olduğunu biliyorum. Ama bu paniklemediğim anlamına gelmiyor.

Görünüşe göre korkan bir tek ben varım. Josie tamamen panik modunda. Haeden'in yeleğinin bağlarıyla uğraşıyor ve Haeden sessizce gözleriyle onu yutarken o da kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Girişe yaklaştığımızda "Kar yağıyor," diye itiraz ediyorum. Dehşet kalbimi kavırıyor.

"Rezonansım, burada kar yağdığını yeni mi fark ettin?" Eğildi ve burnunu benimkine sürmek için eğildi.

"Her gün kar yağdığını öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaksın, kalbim."

Ona şakacı bir şekilde vuruyorum. Aptal adam. "Eldivenlerin var mı?"

"Onlara ihtiyacım yok." Bana göz kırpmıyor. "Eğer parmaklarım üşürse, onları sikimin etrafına koyarım ve-"

"Şşşt!" Uzanıp bir elimle ağzını kapattım. "Cashol! Korkunçsun!"

Avucumu yalıyor ve ben ciyaklayarak avucumu ağzından çekiyorum. Korkunç *biri* ama gülümsemeden duramıyorum.

"Eldivenlere ihtiyacım yok," diyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Hava sa- khui için yeterince sıcak."

Şiddetle yağan kara bakıyorum ve iç çekiyorum. Haksız değil ama yine de hoşuma gitmiyor. "Ateşleyicim sende mi?" Artık çıplak olan boynuma dokunuyorum. Normalde insanların hepsi Yaşlılar Gemisi'nden getirilen bilgisayar parçalarından birini takar, çünkü bunlar grafit, metal ya da ateş yakmak için kolayca kıvılcım çıkaran bir şeyden yapılmıştır. Ancak mağaradan ayrılmayı planlamıyorum, bu yüzden benimkini ona verdim.

Pelerininin altından uzanıp bana kolyeyi gösteriyor. "İşte burada."

Yavaşça başımı sallıyorum. Ona soracak başka bir şey bulamıyorum. "Yiyeceğin var mı? Ve içecek? Ve-"

Cashol boştaki eliyle yüzümü kavırıyor. "Ben iyi olacağım. Şimdi gel, Jo-see'nin Haeden'in yüzünü yalayıp yuttuğu gibi sen de benim yüzümü yalayıp yut."

Bir bakıyorum Josie kollarını Haeden'in çok daha iri bedenine dolamış. Hatta bir bacağını Haeden'in kalçalarına dolamış ve Haeden de Josie'yi havaya kaldırmış. Bu... oldukça etkileyici. Onu kıskanıyorum çünkü o hâlâ küçük ve kıvrak ve ben... şey, 'hantal' muhtemelen en nazik kelime. Kocaman göbeğimi okşuyorum. "Korkarım daha sakın bir sarılma ve öpücükle yetinmek zorunda kalacaksın. Önümde biraz engel var."

Cashol sırtıyor ve bana şapır şupur bir öpücük veriyor, sonra eğilip aynısını karnıma yapıyor. "İyi olmalısın, Gancas, oğlum. Ben eve dönmeden sakın gelme."

"Bu korkunç bir isim," diye belirtiyorum. Tanrım, isim koyma konusunda berbat ama bunu duymak beni gülümsetiyor. 'Goof'tan daha iyi. "Ve bir kız olabilir, unuttun mu?"

"Değil," diyor, bebeğin tekmelerini son bir kez daha yakalayabilmek umuduyla elini karnımın üzerinde gezdirirken. "Rokan erkek olduğunu söylüyor ve Rokan bu konularda asla yanılmaz."

Yüzümü buruşturuyorum. Bana bir kız gibi geliyor ama... Rokan'ın küçük şeyleri tahmin etme konusunda oldukça esrarengiz bir yeteneği var. "Rokan'dan bahsetmişken, hava durumu hakkında ne diyor?"

Cashol tekrar ayağa kalkıyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Arkadaşını öpmen ve onu yoluna göndermen gerektiğini söylüyor."

Bu iyi bir cevap değil. "Cashol? Rokan hava durumu hakkında ne diyor?" Rokan'ı kendim bulmaya giderdim ama dün yeni kızlardan biriyle yolculuğa çıkmak üzere mağaradan ayrıldı.

"Kar yaşacağını söylüyor." Cashol omuz silkiyor. "Karın az ya da çok olması fark etmez, yine de avlanmalıyım." Sertçe yutkunuyorum. Bu kaygıma pek yardımcı olmuyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" "İzimdeki önbellekler dolana kadar. Bu iki elli gün de olabilir, daha az da."

"Senin ellerin mi benimkiler mi?" Dört parmağımı ona doğru oynatarak soruyorum. Onun sadece üç parmağı ve bir başparmağı var. Sırıttırıyor. "Fark eder mi?"

"Benim için önemli!"

Mızrağını bir kenara bırakıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Meh-gan," diyor, sesi o kadar yumuşak ki içimi sızlatıyor. "Bir avcı olarak görevimi tamamladığımda geri döneceğim. Bu seni özlemeyeceğim anlamına gelmiyor. Uyanık olduğum her an seni ve tatlı gülümsemeni düşünmeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu, sana ve oğluma bakacağım anlamına geliyor. Ve onun doğuşunu görmek için zamanında döneceğim, söz veriyorum."

Tutmak için mücadele ettiğim sıcak gözyaşları, sümük ve hıçkırık halinde akmaya başlıyor. "Tamam," diye hüngür hüngür ağlıyorum. "Seni seviyorum, Cashol."

"Seni seviyorum, rezonansım." Şu anda muhtemelen pek sevimli olmasam da beni dudaklarımdan öpüyor. "Ve geri döneceğim."

Başımı sallıyorum ve benden uzaklaşırken ona yapışmamak için elimden geleni yapıyorum. Mızrağını tekrar eline alıp Haeden'in de katılımıyla yola koyulurken el sallıyorum. Peşinden koşup beni de götürmesi için bağırırmam için kendimi zor tutuyorum ama bu ne onurlu ne de pratik bir davranış olur.

Yine de Josie'nin yanımda burnunu çektiğini görmek şeytani, korkunç kalbime iyi geliyor. En azından yalnız acı çekmiyorum. Bir kolumu beline doluyor ve ona garip bir şekilde sarılıyorum. "Hadi, gidip biraz *kah-hraku-çay içelim* ve üzüntülerimizi boğalım."

Küçük hıçkırığı iğrenç bir kakahayla noktalanıyor.

Uyumak için uzandığımda yatakta, yorganın altında bir yumru olduğunu fark ediyorum. Sırtıma batıyor ve beceriksizce çekip çıkarıyorum.

Bu bir... şey, ne olduğundan tam olarak emin değilim. Yakınlarda bir Pottery Barn olmadığı için sa-khui'ler günlük ihtiyaçlarının çoğunu kemikle karşılıyor. Bu yuvarlak disk, üzerindeki tuhaf süslemeler olmasaydı bir tabak ya da tamamen başka bir şeyin parçası olabilirdi. Ortasından deri bir kordonla bağlanmış bir delik var ve çok dağınık görünümlü bir dalgalı çizgiyle renklendirilmiş. Neredeyse bir K gibi? Ya da M. Bu da beni meraklandırıyor.

Doğrudum ve inceledim. Daha önce hiç görmemiştim ama yatağımda durduğuna göre belli ki benim için yazılmıştı. Özensiz bir el yazısı mı? Başka bir şey mi?

Kafam karışmış bir halde, hantal bedenimi yataktan çıkardım, üzerime sıcak bir kürk sardım ve tekrar ana mağaraya girdim.

Georgie kucığında bebeğiyle orada, Farli de onun yanında oturuyor. Fısıldaşıyorlar ve ben yaklaştığımda ikisi de suçlu bir ifadeyle başlarını kaldırıyor.

Evet, bingo. Bir şeylerin peşindeler. Garip disk zimbirtısını tuttum. "Bu da ne ve neden yatağımdaydı?"

"Senin yatağın mı?" Georgie Talie'yi dizinde zıplattırıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Siz benim mağarama mı girdiniz?"

Farli başını sallıyor ve ardından kıkırdamasını gizlemek için ağzını kapatıyor. "Ama bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Birbirlerine bakarlar ve Georgie gülümsemeye başlar. "Bir fikrim olabilir."

Huysuzlanmaya başlıyorum. Yorgunum, ağrım var ve arkadaşım gitti ve oyun oynamak istemiyorum. "Ee, ne oldu?"

Georgie diske uzanarak, "Bunu gerçekten bilmiyorum," diyor. Ona veriyorum ve inceliyor. "Ah canım." Dudakları seğiriyor. "Bu oldukça kötü."

"Neler oluyor?" Tamamen şaşırılmış durumdayım.

"Geçen gün Vektal ve Cashol konuştuktan sonra Cashol gelip benimle konuştu. Senin yanından ayrılmak konusunda endişeliydi."

Farli ayağa kalkıp bana oturmasını teklif ediyor, ben de Georgie'nin anlattıklarından büyülenmiş bir halde ağır ağır oturuyorum. "Bebek yüzünden mi?"

Başını sallıyor ve kemik diski bana geri veriyor. "Senin yüzünden," diyor nazikçe. "O giderse senin mücadele edeceğinden endişeleniyor."

Gözyaşlarım göz kapaklarıma batıyor. "Yanılmıyor. Gideli sadece birkaç saat oldu ve... bu çok zor." Normalde gülen, komik dostumun olduğu yerde boş bir boşluk hissediyorum ve bu acıtıyor.

"Biliyorum. Her zaman zordur ama gereklidir." Yüzünde yargılama ifadesi yok. "Bu yüzden bana aklını ondan uzak tutmak için ne yapabileceğini sordu. Dikkatini dağıtacak bir şey. Ben de bir hazine avı önerdim."

"Öyle mi?" Son zamanlarda oldukça fazla uyuduğumu biliyordum ama Cashol ve Georgie'nin aşağıdan bir hazine avı bulması ve benim bunu fark etmemem? Bu biraz çılgınca.

"Aslında pek çok farklı şey önerdim. Gerçekten hoşuna giden tek fikir hazine avı oldu." Diski tutuyorum.

"Yani bu da onun bir parçası mı?"

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ona konsepti anlattım - hazineyi işaret eden ipuçları ve oklar olduğunu - ve bu konuda başka bir şey duymadım."

Aman Tanrım. Bu bir ipucu mu? Boyalı, üzgün görünümlü dalgalı çizginin bir ok olması mı gerekiyor? Nesneyi tekrar inceliyorum. Sarhoş harfleriyle kabaca yapılmış bir nesne görmek yerine, gerçekte ne olduğunu görüyorum - muhtemelen ben uyurken arkadaşım tarafından sevgiyle yapılmış bir eşya. Üzerinde çalışacak fazla vakti olmadan yapmıştı ve ok olması gereken dalgalı çizgi muhtemelen sa-khui'lerin dekorasyon dışında oklara veya sembolere ihtiyacı olmadığı için öyle görünüyor.

Kokluyorum. Sertçe. Ve sonra ağlamaya başladım. "Bu şimdiye kadarki en tatlı şey."

"Biliyorum," diyor Georgie. Talie'nin yüzünün önünde bir parmağını sallıyor ve bebek parmağına uzandığında gülümsüyor. "Senin şu adam çok düşünceli."

"O en iyisi." Ben de ciddiym. Düşünceli davranışını takdir ettiğimi ona nasıl gösterebileceğimi düşünmeye başladım bile. Eve geldiğinde en sevdiği yemeği hazırlamam ve en sevdiği çay yapraklarından bazılarını harmanlamam gerekecek. Belki de mızrak uçları için yeni bir kese yaparım. En sevdiği başlığı yıpranmış ve ona yeni bir tane yapabilirim ve... ah, o kadar çok şey var ki. Birdenbire her şeyi yapmak için yeterli zaman yokmuş gibi geliyor.

"Eee?" Georgie ben düşüncelere dalmışken soruyor.

"Şey... ne?" Bebek sertçe tekmeliyor ve ben bir an için kafam karışmış bir şekilde elimi karnıma götürüyorum. O gülüyor. "Peki ya hazine avı?"

"Oh!" Elimde sıkıca tuttuğum diske bakıyorum. Kendi başına bir ödül gibi geliyor. Ama Cashol beni mutlu etmek için çok kafa yordu ve ben de onun neler yaptığını görmek istiyorum. Muhtemelen her yeni şey için deli gibi ağlayacağım, ama bu da sorun değil.

Tuhaf - bunu onun ayarladığını bilmek kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Sanki yanımda olmasa bile yanımdaymış gibi. Ağzımı bir gülümsemenin kapladığını hissediyorum ve bu tüm gün boyunca yaşadığım ilk gerçek gülümseme gibi geliyor. Cashol'un bu çirkin diskin üzerine eğildiğini, üzerinde sıkı bir şekilde çalıştığını ve kendisi gerçek bir maceraya atılırken beni bu küçük mini maceraya atmayı beklediğini hayal ediyorum.

"Sanırım aramaya başlasam iyi olacak." Tanga üzerindeki diski tutuyorum. "Bunun beni nereye götüreceğine dair bir fikrin var mı?"

"Kızım, hiçbir fikrim yok."

Yakınlarda sessizce oturan Farli'ye bakıyorum. "Boya kaplarını aramama gerek var mı?"

Kıkırdıyor. "Onları ödünç aldı ama hepsini geri verdi." Başını sallıyor. "Kolye yok." "Oh, bu bir kolye mi?"

Tekrar inceliyorum. Dostumun yüreğine sağlık ama biraz iğrenç. "Kolye olduğunu sanmıştım. çay fincanı tabağı gibi bir şey."

Georgie bana garip bir bakış attı. "Ortasında bir delik olan mı?"

"Başka ne olabilir ki?"

"İşte günün sorusu bu." Josie gelip yanıma çöktüğünde, yüzünde kederli bir ifadeyle tekrar inceliyorum. "Bana çörekleri hatırlatıyor aslında."

Josie çenesini ellerinin üzerine koyarak, "Bana bir pizza kesicisini hatırlatıyor," diye ekliyor. "Neden bir pizza kesicin var?"

Pizza kesici mi? Kenarına dokununca köreliyor ama kolayca keskinleştirilebilir. İlginç. "Arkadaşım bana bir hazine avı bıraktı," diyorum ona. Ve çok üzgün görüldüğü için, "Bir sonraki ipucunu bulmama yardım etmek ister misin?" diye soruyorum.

"Elbette."

SA-KHUI hiçbir şeyi ziyan etmeyi sevmeyen bir halktır. Boynuzlar, toynaklar, kürkleri, kurutulmuş mesaneler, aklınıza ne gelirse - bir avın hepsi kullanılabilir. Kemikler bile kullanıldığı için çok fazla depolama alanı var. Aslında, burada bir

Josie ve ben kendimizi burada buluyoruz - sepet sepet temizlenmiş, saklanmış, işe yarar bir şeye dönüştürülmeyi bekleyen kemikleri eliyoruz. Biraz ürkütücü ama iki yıl sa-khui'lerle yaşadıktan sonra Titizliğimin çoğunu aştım.

Josie iç çektiğinde bir avuç dolusu dvisti kaburgasına benzeyen şeyi ayıklıyorum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Haeden'i özlüyorum," diyor bir omurgayı başka bir sepete atarken. "Sanki daha yeni dönmüş ve şimdi tekrar gitmiş gibi."

Haksız da değil - Haeden yeni insan kadınları kurtarmak için haftalar süren bir yolculuğa çıkmıştı ve içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Cashol tüm bu süre boyunca yanımdaydı. Sanırım herkes fedakârlık yapmak zorundayken onun burada kalmasını istemekle bencillik ettim. "Onunla gidebilirsin," diye önerdim. "Liz, Raahosh ile ava gidiyor."

"Ben önerdim." Josie'nin asık suratlı sesi bana konuşmanın nasıl geçtiğini anlatıyor. "Bebek yoldayken güvende olmamı istiyor."

"Mmm. En kötü fikir bu değil. Kendine zarar vereceğini düşündüğümde değil." Elimi uzun, pürüzsüz bir kaburganın üzerinde gezdiriyorum, onu mağaraya geri götürmeyi düşünüyorum. Yeni bir kepçeye ihtiyacım var ve biraz oyma işlemiyle bu iyi iş görebilir. "Ama birkaç ay sonra enerjin tükenecek ve burada bizimle olduğun için memnun olacaksın. Ayrıca, dikkati dağılmadan muhtemelen daha fazla iş yapabilir."

"Dikkati kolayca dağılıyor," diyor hülyalı bir şekilde.

Bu konu TMI bölgesine yaklaşıyor, bu yüzden yeni bir sepete kazma işlemimi yeniliyorum. Çirkin küçük diskimi kaybetmemek için artık boynumda taşıyorum ve her geçen gün daha da sevmeye başlıyorum. Cashol'un beni düşündüğünü kendime hatırlatmak için ona sık sık dokunuyorum. Bu yardımcı oluyor.

"Peki Cashol nasıl oldu da sonunda daha uzun bir ava çıkmaya karar verdi? Vektal ile bir tür anlaşma yaptığınızı falan sanıyordum."

Haeden'in bir şey söylediğini bilmiyor muydu? Ya da belki sadece bir söylentiydi. Her iki durumda da, fark etmez. "Vakti gelmişti. Dışarı çıkması gerekiyordu. Kış gelene kadar avcılık sıcak ve ağır geçecek. Pardon, kış değil. Acımasız mevsim. Her neyse."

"Herkes bunu söyleyip duruyor." Sepetini yaklaştırıp bacaklarının arasına sıkıştırıyor, sonra da derinlere dalıyor. "Ama onun gitmesinden nefret ediyorsun, değil mi? Bunu söyleyebilirim."

"Bu... zor."

"Neden?"

Josie'nin masum sorusu beni şaşırtmadı. Konuşmayı çok sever. Aslında, onun arkadaşlığını bu kadar sevmemin bir nedeni de bu - bir konu verilirse durmadan konuşur ve boş alanı başka birinin doldurduğunu duymak iyidir. Eğer çok sessiz olursa, Cashol'u daha da çok özlemeye başlayacağım. "Haeden'in onunla ava gitmek yerine seni mağaranın yakınında tutmasıyla aynı sebepten sanırım." Sepetim büyük bir fiyaskoya dönüşüyor, bu yüzden ellerimi fırçalayıp bir kenara koyuyorum. "Endişeleniyorum."

"Yaralanacağını mı? Haeden, Cashol'un avcılıkta iyi olduğunu söylüyor. İyi bir iz sürücü. Rokan gibi altıncı hissi yok ama izleri çok iyi okuyabiliyor. Ama ben Haeden'in en iyi avcılardan biri olduğunu düşünüyorum, bu yüzden önyargılı olabilirim. Böyle harika bir adamla çiftleştiginizde önyargılı olmak kolaydır."

Josie yine hülyalı bir iç çekiş yaparken dudaklarım seğiriyor. Birkaç ay önce Haeden'in adını sayıkladığına inanmak zor. Rezonans her şeyi değiştiriyor. Önceden, Cashol sadece bir tür... oradaydı. Manzaranın içinde. Bir eş isteyen iyi adamlar denizinde iyi bir adam. Asla bana asılmadı, asla bana asılmadı, ama bir konuda yardıma ihtiyacım olduğunda, her zaman ilk gönüllü olanlardan biriydi. O böyledir işte. Arkadaş canlısı, cömert ve çok zeki.

Harika, şimdi de onu özlüyorum. İçime dolan yalnızlık acısını görmezden geliyorum ve çıkıntılı karnıma olabildiğince yakın bir sepet daha kaldırıyorum. Bebek bugün alışılmadık derecede aktif, sürekli gümbürdüyor ve hareket ediyor. Karnımı biraz okşadıktan sonra sepete uzanıyorum. "Sadece endişeleniyorum, anlıyor musun? Endişeleniyorum... tıpkı buraya gelişimiz gibi. Her şey yolunda ve normaldi, sonra uyandım ve dünyam değişti. Uzaylılar tarafından kaçırıldım ve tanıdık olan her şey benden koparıldı." Sertçe yutkundum. "Ben... sanırım bunun tekrar olmasından endişeleniyorum. Çok rahat, çok mutlu olmaktan ve sonra her şeyin bir kez daha cehenneme dönmesinden."

Çünkü şimdi mi? Hiç olmadığım kadar mutluyum. En harika eşe sahibim ve bir bebeğim yolda ve çoğu gün o kadar mutluyum ki buz gezegeninde çikolata, tuvalet kağıdı ya da şampuan olmamasını umursamıyorum bile. Cashol ve bebeğim olduğu sürece bunlar olmadan da yaşayabilirim.

Eğer onları kaybedersem.

Karanlık düşüncelerden arınmak için başımı sallıyorum. "Diskleri eşleştirme konusunda bir gelişme var mı?" "Nada, amigo."

"Bakmaya devam et. Köşede birkaç sepet daha var."

"İlgileniyorum," diyor ve ayağa kalkıyor. "Endişeye gelince? Komik ama artık endişelenmiyorum."

Boş boş sepetimi karıştırıyorum. "Hayır mı?"

"Hayır, hayır. Anladığım kadarıyla uzaylılar tarafından kaçırıldım ve benim için mükemmel olan kişiyi bulmak için galaksinin diğer ucuna bırakıldım, bu yüzden iş başında bir ana plan olmalı." Küçük bir melodi mırıldanmaya başlıyor ve sonra duraklıyor. "En kötüsünün geride kaldığına inanmalıyız, anlıyor musun? Tüm fırtına bulutları arkamızda kaldı ve önümüzde mavi gökyüzünden başka bir şey yok."

Bunu söylediğini duyunca gülümsedim. Belki de haklıdır. Belki de bu noktadan sonra iyi şeylerden başka bir şey yoktur. Ancak... burada gökyüzünün nadiren mavi olduğunu ve çoğu zaman gri, kış sisiyle kaplı olduğunu belirtmiyorum.

Bırak ikimize de yetecek kadar iyimser olsun.

CASHOL

TVadide huzur içinde otlayan dvisti sürüsü benim varlığımdan tamamen habersiz. Ben onların rüzgarının altındayım ve Haeden de yakınlarda, bir çıkıntının üzerinde. Bu gün derisini tezekle ovmak gibi zahmetli bir görevi var.

kokusunu gizliyor ve onu henüz fark etmediler. Bir sonraki sürüde sıra bende olacak.

Aslında avlanmak için ayrı yollara gitmeyi planlamıştık ama Haeden yeni eşinden uzak kalmak istemedi. Ben de Meh-gan'ın yanından uzak kalmak istemiyorum ve bu yüzden bir sürüye saldırmak ve avuç dolusu gün geçirmeden çok fazla dvisti eti geri getirmek için bir plan yaptık.

Bu yüzden birkaç günümüzü çukur kazarak geçirdik. Çok, çok çukur. Uzun çukurlar. Kazıklara bağlı mızrak uçları olan derin çukurlar. Durmadan kar yağıyor ve günün yarısını hendeklerimizi yeniden kazarak geçiriyoruz. Hava kötü ve giderek daha da kötüleşiyor ve eğer bu işe yaramazsa, daha da fazla günümüzü arazide geçireceğiz.

Bu bir risk ama biz bunu denemeye hazırız.

Bir tırpan gagasının sesi havayı yarıyor ve Haeden'e bakıyorum. Yine o garip, kesik sesi çıkarıyor, elini ağzına götürüyor. Başımı sallıyorum ve aynı şekilde karşılık veriyorum. Vakit geldi.

Dvisti'ler varlığımızdan habersiz otlamaya devam ediyor.

Sonra Haeden kan donduran bir çılgılık atarak tüneğinden aşağı atlar. Mızrağını sallıyor, ürkmüş sürüye doğru koşarken çılgılık atıyor. Paniğe kapıldılar ve ters yöne, bana doğru koştular.

Ben de böğürerek atıyorum ve bir kez daha yön değiştirirken peşlerinden koşuyorum. Artık sürünün çukur tuzaklarımızdan başka gidecek yeri yok. Çukurlara doğru hücum ediyorlar, karlı sürüklenmelerden görünmüyorlar ve biri çukura inerken böğürüyor. Peşinden bir diğeri batıyor ve bir kemik şaklaması duyuluyor. Üç dvisti daha anıyor ve geniş bir alana yayılıyor, ama sürüden birkaçı daha tuzaklara düşüyor ve Haeden ile ben memnuniyetle onlara doğru koşuyoruz.

"Kaç tane yakaladık?" Ellerimizde mızraklarla bulduğumuzda soruyorum. Günün işi daha yeni başlıyor - tuzağa düşmüş dvisti'lerden boyunlarını kırmamış olanları öldürmemiz gerekecek. Karkası çukurdan çıkarmamız, kanını akıtmak için boğazını kesmemiz ve ardından sarmamız gerekecek. Kızaklarımız yakındaki bir uçurumun kenarında bekliyor ve oradan öldürdüklerimizi bir zulaya taşıyacağız.

Sonra kendimizi temizleyip her şeyi baştan yapacağız. Haeden

homurdanıyor, önüne bakıyor. "Altı, belki yedi. Yeterli değil."

"Daha zaman var," diyorum ona. "Ve daha fazla sürü." Yine de memnunum. Bu iyi bir et miktarı ve kabilenin daha fazlasına ihtiyacı var.

"Ve kazılacak daha çok çukur var," diyor ve sonra uzanıp çamurla kaplı kolunu benimkine sürüyor. "Bir dahaki sefere rüzgârı arkana alacaksın."

Kıkırdarak ondan uzaklaşıyorum. "Bu iyi. Meh-gan'ım kokumu duymak için burada değil. Önümüzdeki birkaç gün boyunca istediğim kadar pis olabilirim."

Haeden sessiz. Yine de bu alışılmadık bir durum değil ve ikimiz de işe koyuluyoruz. Kısa bir süre sonra dvisti öldürülüp çukurdan çıkarıldı ve biz de yedi leşi giydirmeye başladık. Biri cılız ve fazla yiyecek sağlamayacak ama diğerleri şişman ve sağlıklı. Meh-gan'ımı düşünüyorum. Onun için saklamakla meşgul olduğum küçük hediyeleri buldu mu? İnsanlar hediyelere büyük önem verirler, bu yüzden onu neyin memnun edeceğini düşünmeye çalıştım-

"Nasıl bir şey?"

Ne? Şu anda kolumu daldırmış olduğum dvisti göbeğinden başımı kaldırıp sakatatları ayıklıyorum. "Neye benziyor?"

Haeden bana bakmıyor. O da aynı derecede meşgul, ama daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

"Arkadaşın," diyor uzun bir süre sonra. "Yavru. Karnı büyüdüğü için işler değişti mi?"

Ah. Meraklı biri. Yeni çiftleştiği için Jo-see'yle arasının düzeleceğinden ve sonuçların hoşuna gitmeyeceğinden endişelendiğinden hiç şüphem yok. "Biz o kadar sık çiftleşmiyoruz," diyorum ona.

"Hayır mı?" Başını kaldırıp kaşlarını birleştiriyor.

"Günde sadece üç kez," diyorum ciddiyetle. "Eğer sikim yorgunsa belki iki kez."

Koluma bir şey sıçradı. Bağırırsak. Dolu. İğrenç. Kafamı kaldırdım ve Haeden bana hırıliyordu. Bir kakhaha patlattım. "Çok ciddisin dostum."

"Ve çok fazla şaka yapıyorsun." Bana bir kez daha tiksintiyle bakıyor ve avını kesmeye devam ediyor. "Ben sadece... şu anda her şey yolunda. Bunun değişmesini istemiyorum."

"Değişiyor," diyorum ona dikkatle, bu kez dürüstçe. "Her şey her zaman değişir. Bu kaçınılmaz. Rezonansın yoğunluğunun bir kısmı kaybolur ama yerini yeni şeyler alır. Daha iyi şeylerle." Arkama yaslanıp ellerimdeki kanı silerken kısa bir mola veriyorum. Meh-gan'ın düşünceleri zihnimi dolduruyor ve kendi kendime gülümsüyorum. "Eşimin gülüşünü duymayı seviyorum. Onunla ilgilenmeyi seviyorum. Yorgun olmasına aldırman, çünkü o zaman onu kendime çeker ve bütün gece sarılırım. Onu memnun etmek için yaşıyorum ve oğlunun karnını tekmelediğini hissettiğinde..." Ellerimi açtım, bunun sevincini tarif etmekte çaresizdim. "Dünyadaki her şey mükemmel."

Çenesi kasılıyor ve bir süre sonra sarsak bir şekilde başını sallıyor. "Jo-see birçok yavru istiyor. Ben... Ben sadece onu istiyorum. Yavruları umursamamam yanlış mı?"

"Yapacaksın," diye onu temin ediyorum. "Karnında hareket ettiğini hissettiğinde, mutluluğu anlayacaksın." Homurdanıyor. "Sevinci zaten biliyorum."

"Daha fazla neşe," diye düzeltiyorum. "Eğer endişen buysa, yavruyu kıskanmayacaksın. Eşinin kalbinde her ikisi için de yer olacak. Bunu bil." Kılıcımı tekrar elime alıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Hava her an daha da kararıyor ve soğumaya başladığını hissedebiliyorum. "Şu anda endişelenmemiz gereken şey onun karnı."

Haeden başını kaldırıp başını sallıyor. "Daha hızlı çalışmalıyız."

SON GIYDIRILMIŞ, derisi yüzülmüş leşi, hava kötüleşmeden dakikalar önce önbelleğe gömdük. Bir an yoğun kar yağıyor. Sonra rüzgar saçlarıma buz gibi yapıyor, ıslak kırbaçlar derimi yüzüyor ve artık elimi yüzümün önünde göremiyorum.

"Mağaraya," diye bağılıyor Haeden. Rüzgârın uğultusundan onu zar zor duyabiliyorum. Hem onun hem de kendi güvenliğim için elimi sırt çantasına sokup onu tutuyorum ve avcı mağarasına doğru ilerliyorum. Çok uzakta olmayan bir tane var ama fırtınada bulmak imkânsız olabilir.

Rüzgâr sert bir şekilde soğuyor ve kürk pelerinimi omuzlarıma ve boynuma sarıyorum. Meh-gan'ı mağarada, kırılgan insan bedeni üşümekten pembemsi maviye dönmüş halde hayal ediyorum. Onu daha kalın kürklere sarmak ya da üşüdüğünde ve kendine bakamayacak kadar dalgın olduğunda ona sıcak çay getirmek için orada değilim. İçimi bir endişe kaplıyor; soğuk çok fazla gelirse birileri dostumu düşünecek ve onunla ilgilenenecek mutlaka. Ateşler sıcak tutulmalı ve insanlar korunmalı, özellikle de oğlumu taşıyan tatlı insan.

Düşüncelere dalmış ve dostum için endişelenirken, rüzgâr aniden kesildiğinde Haeden'i diz boyu karda körü körüne takip ediyorum. Kalın kürklerimi donmuş yelemden uzaklaştırarak başımı kaldırdığımda avcı mağarasında olduğumuzu fark ettim. Dikkatim o kadar dağınıkmış ki fark edememişim.

Haeden elimi silkiyor ve karanlık mağaranın arka tarafına doğru ilerliyor. "Ateşi yak. Ben de ne kadar erzağımız olduğuna bakayım."

Parmaklarım boynumdaki donmuş tangayı buluyor. Meh-gan'ın ateş başlatıcısı orada. Onsuz da ateş yakabilirim ama onu kullanmak ve ona yakın olmak istiyorum. Meh-gan'ın kolyesini boğazımdan çekip çıkarıyorum ve çantamda ateş başlatıcı kitimi buluyorum. Birkaç dakika içinde bir ateş yaktım ve onu daha yükseğe çıkarmak için kurutulmuş gübre ve tüylerle beslemeye başladım.

Haeden mağaranın girintilerinden elinde bir kemik tabakla çıkar. Karanlıkla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve tabağın üzerine bir kömür koyup hafifçe üfleyerek daha sıcak olmasını sağlıyor. Sonra tekrar mağaranın girintilerinde kayboluyor. Ateşi harlıyorum ve ardından içmek için biraz kar eritmek üzere tripodumu kuruyorum. Rüzgâr mağarayı kasıp kavuruyor ve karın en kötüsünü engellemek için kullanılabilecek bir perde buluyorum. Bir tarafı dökülüyor, derisi yıpranmış ve onu mağara girişine doğru itmeden önce ağır kemik iskeletin etrafına yeniden bağlamak için birkaç dakika harcıyorum. Yerleşiyor ve sonra rüzgâra karşı bir davul gibi vurarak yerinde çırpınıyor. Gürültüyü duymazdan gelip ateşe dönüyorum.

Bu fırtına muhtemelen sabaha kadar sürecek. Ondan sonra, bulutlar dağılırsa dışarı çıkıp avlanmaya devam edebileceğiz. Roka'nın fırtınalarla ilgili uyarılarını hatırlıyorum ve eşim için yeniden endişeleniyorum.

Haeden bir süre sonra mağaranın önüne döner, kömürü gitmiştir. Onun yerine elinde bir deste erzak var - iyileştirilmiş postlar, bir deste kurutulmuş odun ve muhtemelen kah olan bir kese, çoğu avcının mağaradan uzaktayken geçimini sağladığı taneli et karışımı. Hepsini ateşin yanına bırakıyor ve bana ekşi bir bakış atıyor. "Görünüşe göre geceyi birlikte geçireceğiz."

Arkadaşlık umurumda değil. Aklımı eşimden uzak tutmama yardımcı oluyor. "Soğuk ayaklarını bu gece yatağın kendi tarafında tut."

Bana sert bir bakış attı. "Kürklerimin içinde sürünmesini istediğim tek kişi Jo-see. Mağaranın kendi tarafında kal."

Kıkırdıyorum. Onu kızdırmak çok kolay. "Umalım da senin Jo-see'n ve benim Meh-gan'ım mağaralarda güvende ve sıcak olsunlar."

"Eğer değillerse, orada olup da onlarla ilgilenmeyen her avcının boynunu kıracağım." Kaşlarını çatarak ateşe bakıyor. "Ve birkaç kadının da boynunu."

Yavaşça başımı sallıyorum. Kabilenin dostlarımıza göz kulak olacağını biliyorum. Elbette bakacaklar. Dişiler el üstünde tutulur ve korunur ve benimki yavrularla dolu; Haeden'in eşi ise yeni rezonansa girdi. Şımartılacaklar. Aklım bunu biliyor ama kalbim hâlâ endişeli.

Haeden kemik bıçağını çıkarır ve kömürleri karıştırmak için kullanır. "Bundan ben sorumluyum." "Ateşten mi?"

Gözlerini bana dikti. "Meh-gan'ın yanında olmak yerine burada olduğun için. Vektal'e bir şey söyledim. Sessiz kalmalıydım." Kalçalarının üzerine oturup gözlerini ateşe dikeyor. "Sadece acımasız mevsim geldiğinde herkesi doyurmaya yetmeyecek diye endişeleniyorum. Eğer hava şimdiden bu kadar soğuksa..."

Sözlerini yarıda bırakıyor ve gerisini hayal gücüm alıyor. Yüksek kar yığınlarını, kabile mağarasının ağzının neredeyse karın altına gömüldüğünü hayal ediyorum. Hava çok soğuk olacak ve insanlar soğuğa sa-khui'ler kadar dayanıklı değil. Sıcak sargılara ve ateşe ihtiyaçları olacak. Meh-gan'ımın oğlumuz için süt üretebilmesi için fazladan yiyeceğe ihtiyacı olacak.

Oğlum. Çok yakında gelecek. Haeden'e, "Bir şeyler söylemekle akıllılık ettin," diyorum. "Kin gütmüyorum. Avlanmak hayatımızın bir parçası. Meh-gan'ım, ömrümün sonuna kadar onun yanında olamayacağımı anlamalı..." Ağzım isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve onun yanında duramayacağımı anlamalıyım."

Haeden onaylar gibi bir ses çıkarıyor. Ateşi tekrar dürtüyor, sonra arkasına yaslanıp kuyruğunu biraz daha rahat sallıyor. "Yavrun yakında doğacak."

"Önümüzdeki ay içinde," diye kabul ediyorum.

"Rokan bu fırtınanın günlerce sürebileceğini söylüyor."

Başımı salladım. Rokan yola çıkmadan önce beni aynı konuda uyarmıştı. "Yine de et avlanmalı. Başka seçenek yok." "Yok," diyor Haeden kesin bir dille. Bakışları bana odaklanıyor. "Oğlunun doğumunu kaçırırsan ne yapacaksın?" "Yapmayacağım," diyorum ona ve sesim kararlılıkla sertleşiyor.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Girişi engelleyen, çırpınan deri perdeyi işaret ediyor. "Bu yakın zamanda durmayacak."

Haksız değil. Günlerce fırtına olacağından şüpheleniyorum ve sonra hava koşullarıyla mücadele etmek ve daha da fazla avlanmak için ortaya çıkmalıyız. Ama bu beni endişelendirmiyor; aksine, kararlılıkla doluyum.

Dağlar tüm karlarını üzerimize yağdırsın. Bırakın dvisti vadilerin uzak uçlarına koşsun. Hiç fark etmez.

Eşimi beslemek için avlanacağım. Ve oğlumun kollarına doğduğunu görmek için evde olacağım. Bunların doğru olduğunu biliyorum.

"Eminim," diyorum Haeden'e. "Ben eve dönmeden önce doğmayacak." Homurdanıyor. "Rokan'ın duygularından biri mi?"

Başımı sallıyorum. Basit bir kesinlik. "Doğru olduğunu bildiğim şeyler var. Kar yağacağını biliyorum. Gökyüzünde iki güneşin doğacağını ve yerini iki aya bırakacağını biliyorum. Meh-gan'ımın beni sevdiğini biliyorum. Ve oğlumu dünyaya getirmek için eve döneceğimi biliyorum."

Gözlerini deviriyor ve kemik bıçağını bilemek için bir taş çıkarıyor. "O zaman fırtınadan sonra avın mükemmel olmasını umsan iyi olur."

MEGAN

Son üç haftadır her gün kar yağdı. Hafif bir kar yağışı değil. Neşeli bir serpinti değil. Hafif bir toz da değil. Hayır. Cashol mağaradan ayrıldığından beri kar fırtınası var.

Onun için endişeleniyorum elbette. Ben de insanım. Ama mağaranın etrafı o kadar yoğun ki yalnızlığım beni tüketmiyor. Eşim her şeyden önce aklımda, ama onun yokluğunun kemirici acısı tolere edilebilir. Geri döneceği için heyecanlıyım ve bebeğin doğacağı için de heyecanlıyım. Artık çok yakınız, bunu hissedebiliyorum. Son birkaç gündür midemde belirgin bir düşüş var ve her beş dakikada bir işemem gerekiyor. Bu can sıkıcı ama aynı zamanda heyecanlıyım çünkü bu bebeğin yolda olduğu anlamına geliyor.

Bu da Cashol'un yakında eve döneceği anlamına geliyor.

Şimdilik, ateşin yanında, büyük mağaranın girişine bakacak şekilde oturmaktan memnunum, böylece biri döndüğünde görebiliyorum ve dükkânı kuruyorum. Yuva kurma içgüdülerim devreye giriyor, bu da mağaramızı daha sıcak hale getirmek için milyonlarca proje yapmak istediğim anlamına geliyor ve başkalarını da yardıma çağırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Stacy soruyor. "Görünüşe göre bir montaj hattınız var."

Çalıştığım makrome örgüden başımı kaldırıp bakıyorum. Yüzük ayak parmağım -ayak parmağımı görebildiğimden değil- ve deri şeritleri hızla örüyorum. Yanımda Josie, Claire ve Liz de aynı işi yapıyor. "Bir hamak yapıyorum."

"Ne? Neden?" Bana şaşkın bir bakış attı ve bizimle birlikte oturup bebek Pacy'yi içinde tuttuğu göğüs poşetini düzeltti.

"Çünkü Cashol'un bir tane isteyeceğini düşünüyorum," diyorum ona, örgüyü örerken. Yapacak çok şey ve bunları yapmak için çok az zaman var.

"Yuva yapıyor," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor Liz. "Bebek yakında geliyor."

Ona ters ters bakıyorum, parmaklarım bitmek bilmeyen örgülerinde hiç durmuyor. "Bebek henüz gelmiyor. Cashol evde değil."

Liz tatlı bir sesle, "Sen nasıl istersen," der ve sonra öksürür. "Öksürük öksürük."

Josie kıkırdıyor ve Claire'in bastırılmış kahkahasını duyuyorum. Onları görmezden geliyorum, tıpkı bütün gün beni rahatsız eden sırt ağrısını görmezden geldiğim gibi. Bebeğin sırasını beklemesi gerekiyor ve oğlumuzun babası eve gelene kadar doğmasına izin verilmiyor. Bu yüzden sırt ağrımın geçmemesini ya da karnımın bütün gün sert ve gergin olmasını görmezden gelmeyi seçiyorum.

Cashol'un oğlu için burada olması gerekiyor.

Ve bu hamak üzerinde daha hızlı çalışmalıyım. Yenilenmiş bir gayretle örüyorum, Claire gevşediğinde ona sabırsız bir bakış atıyorum. Yardım etmek istediklerini söylediler, oturmamak değil.

Stacy göğsündeki papyonla oynarken yüzünü buruşturuyor. "Göğsümde boynuz var, üzgünüm." Pacy'yi tekrar kendine doğru çekerek yerine oturtuyor. "Böylesi daha iyi. Yani bugün çöpçü avına çıkmayacak mısın?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bugün olmaz," dedim ona. "Meşgulüm."

"Dünkü hediye neydi?" diye soruyor, benim çalışma ihtiyacımdan bihaber.

Claire, "Bir kese pişmiş hraku tohumu," diye ekliyor. "Bunu onun için yapması çok hoş."

"Hamağı onun için yaptırmak için bir neden daha," diye belirtiyorum deri kordonlarımı istikrarlı bir şekilde örerken.

Mağaradaki herkes hazine avımı takip ediyordu. Diskimi bulduktan sonra Josie ve ben depodaki kemik sepetlerden birinin dibinde bir çift oyma saç çubuğu bulduk. Dalgalı çizgilerle süslenmiş bir postun içine sarılmışlardı ve üzerlerine yapraklar serpiştirilmişti; yaprakların Tiffany'nin artan karda büyümeye çalışan değerli bitkilerinden birine ait olduğunu anlamam bir iki günümü aldı. Fırtınalar nedeniyle havanın benim, Josie ve Tiff'in bahçeye çıkmasına yetecek kadar açılması birkaç gün sürdü.

Mağaranın iki yüz metre dışına çıkıp bitkileri kontrol ettim. Bir tanesinin köklerinin yakınında gömülü, pembemsi bir parlaklığı olan güzel bir kemik fincan vardı. Farli utangaç bir şekilde bunu kendisinin yaptığını, kardeşi Pashov'un bunun için onu takas ettiğini ve Cashol'un da Pashov'u takas ettiğini itiraf etti.

Toplam altı hediye olduğunu da ağzından kaçırmıştı, bu yüzden her birini keşfetmek için acele etmedim. Saç çubukları, kolyedeki garip disk, güzel bir fincan ve ondan sonra da küçük ellerim için yapılmış yeni bir kemik bıçak vardı. Nedense en çok bıçağa değer veriyordum, çünkü Cashol'a defalarca tüm bıçaklarımızın onun ellerine göre olduğunu, benimkilere göre olmadığını söylediğini hatırlıyordum.

Bundan sonra, Harlow'un (artık kullanılmayan) taş kesicisi tarafından saklanan hraku tohum kesesini bulmam için birkaç gün geçmesi gerekti. Sarıldığı post, hayvan çizimlerine benzeyen şeylerle süslenmişti. Bu ya bir sonraki hediyemi yiyecek deposunda, ya Farli'nin evcil hayvanı Chompy'de ya da hayvanlarla ilgili başka bir şeyde bulacağım anlamına geliyordu. Ve onu yarın arayacaktım. Belki. Hazine avının düşünceli olması zevkin yarısıydı ve bitmesi için hiç acelem yoktu.

Ayrıca, hamak işini bitirmek istiyorum. Karnıma kramplar giriyor ve dalgınca ovalıyorum. Bunu bitirmek için fazla zamanım yok ve bu büyük bir proje. Daha hızlı örüyorum, parmaklarım ağrıyor.

"Bu bir Rokan olayı mı?" Stacy alay ediyor. "Erkeğinin yakında eve döneceğini mi hissediyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece hüsnükuruntu. Ne zaman döneceğini bilmiyorum." Herkesin Rokan'la dalga geçtiği gibi altıncı hissim olmadığı kesin. "Ama bunun yapılması gerekiyor."

"Bir hamağı nereye koyacaksın ki?" Stacy soruyor.

"Mağaramızın köşesinde işe yarayacak bir çıkıntı var," diyorum. Bunu mağaradaki diğer herkese zaten açıklamıştım ama bir tane daha olsa ne olur ki? "İyi olacak."

"Sence bir sonraki hediye nedir?" Josie soruyor. "Peki o diskin ne olduğunu bulabildin mi?"

Cevap vermeye başlıyorum ve sonra karnım kasılıyor, kasların dalgalanması sert ve şaşırtıcı. Nefesim kesiliyor ve bir elimi yuvarlak karnımın üzerine koyarak ördüğüm deri ipleri bırakıyorum.

Mağara sessizleşiyor.

"Vakit geldi mi?" Claire ayağa kalkmaya başlar. "Şifacıyı çağırayım

mi?" Onu durdurmak için elimi koluna koydum. "Ben iyiyim. Cashol henüz eve gelmedi."

Josie ve Liz'e attığı tedirgin bakışları görmezden geliyorum. Deli olduğumu düşünüyorlar. Ama değilim. Sadece inatçıyım ve eşime güveniyorum. Doğum için zamanında döneceğini söylemişti. Ve burada olmadığını göre, henüz zamanı gelmemiş olmalı. *Yine de her an iyi olurdu, diye* düşünüyorum kendi kendime deri tellerimi tekrar toplarken.

CASHOL

Çantamı omzuma atıyorum. "Kabile mağarasına dönüyorum."

Haeden ateşe bir tezek parçası daha atarken bana sıkıntılı bir bakış atıyor. "Delirdin mi sen? Fırtınalar durmadı. Kar o kadar yüksek olacak ki boynuzlarını aşacak. Güvenli değil."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ama içimden bir ses Meh-gan'ın yakında oğlumuzu doğuracağını söylüyor ve ben de onun yanında olmalıyım." Son bir gündür içimi kemiren bir his bu ve bu mağarada boş boş duramam.

İstedikimden daha uzun süredir burada mahsur kaldık ve geçen her gün derimin altında bir kum gibi hissediyor ve sürtünüyorum. Hava şartlarından dolayı kabileyi besleyemiyoruz. Sadece oturup bekliyoruz.

Beklemekten yoruldum. Meh-gan'ım doğum yapmak üzere ve ben ne olursa olsun onun yanında olacağım. "Sen bir aptalsın," diyor Haeden bana ekşiyerek. "Önbellekteki bir dvisti gibi kaskatı donacaksın ve sonra biz

kaskatı kesilmiş bedenini eşine geri götürmek zorundasın."

Sırıtiyorum, çünkü bana bu korkunç şeyleri anlatırken bile kendi çantasını alıyor. "Ve yine de benimle gelecek misin?"

Homurdanıyor. "Donma fikri, kokuşmuş botlarınla burada birkaç gün daha mahsur kalmaktan daha cazip." Ağır pelerinini kancasından çıkarıp omuzlarına sarıyor. "Ve ben de eşimi özledim."

Ben de pelerinimi alıyorum; son birkaç gündür kapana kısılmış durumdayız ve yapacak bir şeyimiz olmadığı için hazırlık yapıyoruz. Bıçaklarım ölümcül derecede keskin, sapanım da ihtiyacım olursa diye esnek. Mağarada depolanmış postları aldık ve daha hafif olanlarımızı örtmek için onları ağır pelerinlere diktik. Kar derin olduğu için ikimiz de kar ayakkabısı yaptık ama küçük mağaranın güvenliğinden çıkamadık. Avcı mağarasındaki erzak tükenmek üzere - yakıt neredeyse bitti, depolanan erzak tamamen tükendi ve tüm kürkleri aldık. Hava daha iyi olduğunda ikmal yapmamız gerekecek.

Ama şimdilik? Tek düşünebildiğim Meh-gan'ın gülümseyen yüzü. Onu görme ihtiyacı içimi yakıyor. Geceleri uyuyamıyorum çünkü onun için endişeleniyorum. Günler bitmek bilmiyor çünkü onunla olmak istiyorum. Haeden'in de aynı acıyı çektiğini biliyorum.

Bu yüzden tehlikeli olsa da gideceğiz.

Son erzaklarımızı da bir araya getirip ağır kürklere sarınıyoruz. Kar ayakkabılarını botlarımızın üzerine giyiyoruz. Dışarısı sessiz, rüzgâr mağaramızı örten kar tabakasıyla boğuklaşıyor.

Elimi deri ekrana koyuyorum ve tereddüt ediyorum.

Haeden iç çekti.

"Biliyorum," diyorum ona. Gözlerimi uçsuz bucaksız kara dikiyorum. Mağaramız birkaç gün önce gömüldü ve nefes alabilmek için bir tünel kazmaya devam ettik, ancak manzara bizim gibi avcılar için bile acımasız olacak. Soğuk tehlikeli olacak, kar birçok tehlikeyi gizliyor. Buradan ayrılarak hayatımızı kendi ellerimize alıyoruz.

Ama kalmak? Az yiyecek ve ateş olmadan? Arkadaşlarımız olmadan? Hiç seçeneğimiz yokmuş gibi geliyor.

Haeden'e bakıyorum. "Rüzgâr şiddetliyse konuşamayız." Kürklerimi vücuduma daha sıkı sarıyorum. "Her şey olabilir. Eğer geri dönemezssem, Meh-gan'a son düşüncelerimin onunla ilgili olduğunu söyleyecek misin?"

Bana ters baktı. "Sen bir aptalsın. Bunu ona söyleyeceğim."

Gülüyorum, çünkü arkadaşım tehlike ne olursa olsun aynıdır. Kürkleri başımın üzerine çekerek bir başlık oluşturuyorum, perdeyi kenara itiyorum ve kar tüneline doğru ilerliyorum. Çok karanlık. İlerliyoruz, kazılmış tünelden çıkıp değişen manzaraya girerken adımlarımız yavaşlıyor. Etrafımız karla kaplı. Sonsuz kar. Her şeyin üzerinde sürükleniyor, benden daha uzun ve sadece ağaçların pembe, püsküllü uçları tozun üzerinde görünüyor. Soğuk, ıssız ve durgun. Gökyüzü bulutlarla kaplı, bu da daha çok kar yağacağını gösteriyor.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve kar ayakkabımla bile batıyorum. Mızrağımla karın derinliğini test ediyorum ve sonuna kadar iniyor. Kemiklerimi yakan soğukla birlikte hava kuruyor ve burun deliklerimde buz oluştuğunu hissedebiliyorum. Kürklerimi yüzüme daha sıkı sarıyorum ve mızrağımı başka bir noktada tekrar deniyorum. Aynı derinlikte batıyor.

"Bu kadar oyalanmak yeter," diye hırıltıyor Haeden, ilerliyor. "Hava yeniden başlamadan önce gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeliyiz."

O haklı. Meh-gan'ı ve onun solgun yüzünü, mağaranın önünde endişeyle benim dönüşümü beklediğini düşünüyorum. Onun düşüncesi beni ileri itiyor ve Haeden'in peşinden gidiyorum.

Yakında, Meh-gan'ım.

MEGAN

Elimdeki deri kordonu yanlışıyla düşürdüğümde Josie, "Aman Tanrım, çok kötü bir yalancısın," diye haykırıyor. "Ne zamandır doğum sancısı çekiyorsun?"

Karnımı tutuyorum, burnumu kırıstırıyorum ve ne kadar acıdığını yüksek sesle haykırmamak için yüzümü buruşturuyorum. Her şey bir anda kasılıyor gibi görünüyor ve konuşabilmem için acıdan nefes nefese kaldığım birkaç dakika gerekiyor. Konuşabildiğimde, sakın bir şekilde kabloları tekrar elime alıp kaldığım yerden devam ediyorum. "Vakit gelmedi."

"Dostum. Delirdin mi sen?" Josie'nin sesi yükselir ve elleri kalçalarına gider. "Bu kesinlikle bir kasılmaydı!"

"Ne?" Tiffany benim için getirdiği sıcak çayla geldi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Pembe fincanı küçük kürk yuvamdan ulaşabileceğim bir yere koydu ve sonra ateşi daha da harlamak için ateşe doğru ilerledi.

"Bebek geliyor mu?"

"Öyle," diyor Josie. "Gidip Maylak'ı getireyim!"

"Değil," diye düzeltiyorum. Tamam, öyle sayılır. "Hâlâ çok zaman var. Daha suyum bile gelmedi." Josie,

"Açılıp açılmadığını kontrol edecek değilim," diye karşılık veriyor. "Kankayız ama o kadar da yakın değiliz. Ciddiyim, şifacıyı çağıracağım."

"Josie, lütfen." Deri makrome hamağıma örmek için kullandığım yüzüğü uzatıyorum. "Bekleyebilir, tamam mı? Sanırım bebeğim gelse anlardım. Şunu bitirmeme yardım eder misin? Çok yaklaştım. Sadece bir iki saat daha dokuyacağım, söz veriyorum."

O ve Tiffany şüpheli bir bakış paylaşırlar.

Benim için endişelenecek kadar iyi arkadaşlar. "Eğer suyum gelirse, şifacıyı çağırırız, tamam mı? Şimdilik bunu gerçekten bitirmek istiyorum." Yüzüğü ona doğru salladım ve o almadığında Tiffany'ye uzattım.

Tiffany iç geçiriyor ve vücudunu zarifçe benim şişmiş vücudumun karşısına katlıyor. "O zaman biraz daha." Josie öfkeli bir ses çıkarıyor ama yüzüğü alıp yere vuruyor. "Tamam, tamam."

"Teşekkürler çocuklar. Bitirmeye çok yaklaştık."

"Seni seviyorum Megan, ama beni biraz endişelendirdiğini belirtme ihtiyacı hissediyorum," diyor Josie yüzüğü ve örgülü kordonları yerine yerleştirebilmem için düz bir şekilde tutarken.

"Biliyorum." Hızlı çalışıyorum, çünkü bitirmeye çok yakınım ve hamağın bitmesini istiyorum. Örülecek çok fazla ip var ama son iki gündür beni meşgul ediyor ve bunun için minnettarım. Projeye odaklanmamı sağlıyor.

Elimdeki tek şey havanın sertleşip uğıldamaya başlaması ya da eşimin hâlâ evde olmaması ve bebeğin varlığını belli etmek üzere olması değil.

Ben sadece... Bebeğin, onu dünyaya getirecek babası olmadan doğmasına izin veremem. Ve havanın mağarada bile nefesimizi donduracak kadar soğuk olması ve sa- khui'lerin bile havanın ne kadar alışılmadık derecede soğuk olduğu konusunda yorum yapmaları konusunda endişelenemem.

Cashol iyi olacak. Olmak zorunda.

Üç saat SONRA, suyum geldiğinde hamağın son düğümlerini atıyordum. Josie ayağa fırlayarak,

"Bu kadar yeter," diyor. "Maylak'ı alıyorum."

Karnım bir kez daha sert ve öfkeli bir şekilde kasılıyor, itirazımı yutuyor. Bebek geliyor ve eşim burada değil. Sonra ağlamaya başlıyorum, çünkü bu tamamen yanlış. Bebeğimin doğumu bu şekilde olmamalıydı.

"Şimdi, şimdi, tatlım," diyor Tiffany yatıştırıcı bir şekilde. Beni kolumdan tuttu. "Seni ayağa kaldıralım ve temizlenelim, tamam mı?"

"Cashol burada olacağını söyledi," diyorum burnumu çekerken. "Söz vermişti."

"Eminim şu anda dönüş yolundadır." Sırtımı ovalayıp kalkmama yardım etti ve ardından tuniğimi çıkarmama yardım etti. "Hadi sana temiz battaniye ve içmen için biraz su getirelim. Maylak yolda ve bu bebeği hemen doğurtacağız."

Bu beni daha çok ağlatıyor.

Maylak birkaç dakika sonra Josie ile birlikte geliyor, yumuşak mavi yüzünde bir gülümseme var. Eli kendi yuvarlak karnının üzerinde ve yanıma gelip kolumu okşuyor. "Görüyorum ki en yeni kabile üyemiz gelmeye karar vermiş."

"Ama dostum burada değil," diyorum ağlamaklı bir sesle. "Cashol bebeğin doğumu için geri döneceğini söyledi. Söz vermişti."

Üç parmaklı eli karnıma dokunuyor ve yanıt olarak içimden bir kasılma daha geçiyor. "Sanırım kitin beklemekten yoruldu. Artık çok yakın. Vücudun hazır."

Bedenim öyle olabilir ama beynim hâlâ protestolarla dolu. Başka bir kasılma dalgası ve yoğun bastırma ihtiyacı içime hücum ediyor.

"Çok yakın," diye mırıldanıyor Maylak tekrar. "Gel. Teef-nee, lütfen çömelebilmesi için doğum kürklerini köşeye serer misin?"

Ağlıyorum ama beni yönlendirmesine izin veriyorum. Zihnim en kötüsüne odaklanmış durumda - Cashol patikalarda sıkışmış, yaralı ve eve dönemiyor. Cashol öldü ve karda dondu. Oğlunun doğuşunu asla göremeyecek. Onu bir daha asla kucağıma alamayacağım ya da bebek isimleri için aptalca önerilerini duyamayacağım. Sadece daha çok ağlıyorum, çünkü onu özledim ve şu anda ona çok ihtiyacım var.

Maylak elimi tutup beni Tiffany'nin serdiği taze kürklerin yanına götürürken bile, "Onsuz bir aile kurmak istemiyorum," diye feryat ediyorum. "Bunu yapamam!"

"Yapabilirsin," diyor Maylak telaşsız bir sesle.

"İyisin," diye yatıştırıyor Tiffany. Yüz ifadesi endişeli. "Gerçekten, Megan, her şey yoluna girecek."

"Düzelmeyecek!"

Maylak elini kramp giren karnıma sürüyor ve çıplak olduğumu fark ediyorum. Sanırım bunun bir önemi yok. Eşim eve gelmeyecekse hiçbir şeyin önemi yok. "Yeni anneler doğumda her zaman çok dramatik olurlar," diyor Tiffany'ye. "O iyi."

"Buradayım, sizi aptallar," diyorum ve ardından yeni gözyaşlarına boğuluyorum. "Her şeyi duyabiliyorum."

Ona kızgın bir bakış attığımda Josie'nin kıkırdaması elinin arkasında boğuldu. "Ben sadece... gizlilik perdesini kaldıracam." Mağaranın önüne doğru koşuyor.

Maylak'ın güçlü kolu sırtıma dolanırken kürklerin üzerine çömelip kalçalarımın üzerinde dinleniyorum.

Maylak, "Hazır olduğunda aşağı in," diyor. Tekrar karnıma dokunuyor ve khui'min mırıldandığını hissediyorum.

Yanıt. Rezonans gibi değil, sadece şifacıya yanıt veriyor. "Neredeyse geldik. Çok yakınsınız."

"Yakın olmak istemiyorum," diye tekrar ağlıyorum ama kimse beni dinlemiyor. Ben eşimi istiyorum.

Tam o sırada biri mağara girişinin üzerindeki gizlilik perdesini kenara itiyor. İçimden bir kasılma daha geçiyor ve işaret ediyorum, çünkü en son isteyeceğim şey bir bebeği vücudumdan atmak üzereyken birinin içeri dalması. "Kapı," diye nefes alıyorum. "Kapı."

Tiffany ayağa kalktı ve koşarak geldi. "Hey, o lanet bir gizlilik ekranıydı."

Figür öne doğru adım atıyor ve bu uzun boylu bir sa-khui, tamamen buzlu kürklerle kaplı. Yüzü bir kukuletanın ardında saklı ve ben izlerken büyük bir eli uzanıp kürkü pençeliyor. Kürk donmuş ve onu çekerken çıtırdayan bir ses çıkarıyor ve sonra eşimin güzel gülümsemesini görüyorum.

"Cashol!" Nefes nefese kalıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir kasılma daha geliyor.

"Buradayım," diyor ama sesinde yorgunluk var. Kürklerini çekiştirerek bir adım öne doğru sendeliyor. İri bedenindeki katmanları çözerken giysilerinden buz ve kar damlıyor. "Haeden tam arkamdaydı-"

Josie ciyaklar ve ayağa fırlayarak mağaradan dışarı fırlar.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum ama bir kasılma daha geliyor. Oof. Her şey sertçe bastırıyor ve yoğun ıkınma ihtiyacı geri dönüyor. Dayanmakla eşime ulaşmak arasında gidip geliyorum.

"Burada kal," diyor Maylak yatıştırıcı bir sesle, kolumu sıkarak. Cashol'a benim olduğum yere gelmesini işaret ediyor. "Sen, gel otur. Setin neredeyse geldi."

Cashol'un yüzündeki saf mutluluk ifadesi göğsümün sevgiyle acımasına neden oluyor. Aynı anda hem gülümsemek hem de kakhaha atmak istiyorum ama nefesim kesiliyor ve bebeğe odaklanarak nefes nefese kalıyorum.

Sonra soğuk parmaklar yüzüme dokunuyor. Yanımda diz çöken Cashol'un yorgun gülümsemesine bakıyorum. Kolu Maylak'ın ters tarafından belime dolanıyor ve sonra ikisi de beni destekliyor. "Burada olacağımı söylemiştim," diye mırıldanıyor. "Oğlumuz bize katılmaya hazır."

"Belki... kız... olabilir," diye mırıldanıyorum. Elimi tutuyor ve bir kasılma daha gelirken parmaklarını sıkıca kavıyorum. Sanki şimdi hepsi birlikte koşuyorlarmış gibi geliyor.

Ama yanılmışım. İki dakika sonra, onu bu dünyada kucağına alan ilk kişi olan babasıyla aynı mavi tonuna sahip, en mükemmel, en güzel erkek bebeği dünyaya getirdim.

Tekrar ağlamaya başlıyorum, bu sefer mutluluktan. Bebeği kucağıma almak istiyorum ama doğum sonrası ve şifacı ellerini karnıma koymuş, khui'mle konuşarak ağrı ve sancılarımı biraz hafifletmeye çalışıyor. O konuşuyor ama ben dinlemiyorum. Oğlumuzu yumuşak kürklü bir bezle silerken Cashol'un yüzündeki saf sevinç ifadesi beni büyülüyor. Tiffany ve Maylak, Cashol'un daha sonra gömmeye gitmesi için doğum sonrası ile birlikte paketlenmiş olan doğum kürklerinden kalkmama yardım ediyor - bir sa-khui ritüeli. Yeni, yumuşak bir tunik giydiriliyor, yatakta battaniyelere sarılıyorum ve sonra eşim oğlumuzla birlikte yanımda oluyor.

Bebeği nazikçe kollarıma alıyorum. Göğüslerim akıyor ve o da inlemeye başlıyor ama önce ona bakmak istiyorum.

"O mükemmel," diyor Cashol kalın bir sesle.

Öyle. Alnındaki minicik boynuz çıkıntılarından kafasındaki gür siyah saçlara kadar babasının oğlu. Geniş burnu ve kaşları çıkıntılı, poposunu desteklemeye çalıştığımda küçük kuyruğu elime çarpıyor. Hiç de insana benzemiyor ve nedense bunu son derece büyüleyici buluyorum. "Oğlumuzun ne kadar sevimli olduğuna bakın," diye nefes alıyorum. Battaniesini açıyorum çünkü minik ayaklarını görmek istiyorum. Babası gibi dört yerine beş parmağı var - bu çocukta benden bir parça olduğunun tek işareti. "O harika biri."

Cashol başını sallıyor ve yanağıma dokunuyor.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin duygularla ıslandığını görüyorum ve yeniden ağlamaklı oluyorum. Kahretsin, tüm bu ağlamalar.

Maylak Cashol'un omzuna dokunur. "Doğum ritüelini tamamlayabilmen için seni iyileştirmek üzere kısa süre içinde döneceğim. Şimdilik Haeden'i kontrol etmeliyim."

"İyileşmek mi?" Cashol'a endişeli bir bakış atarak soruyorum. Bana iyi görünüyor. Yorgun ama iyi. "Sen iyi misin?"

"Sadece birkaç donmuş ayak parmağı," diyor, merakla parmağıyla bebeğin yüzüne dokunarak. "Khui'mle daha çok çalışmasını söyleyecek ve her şey yoluna girecek. Geri dönüş uzun ve soğuk bir yürüyüş oldu."

Bebek yüksek sesle çığlık attığında protesto etmek için ağzımı açıyorum. Göğüslerim tepki olarak tekrar sızıyor. Oh, doğru ya. Zavallı bebeğimi beslemem gerekiyor. Tuniğimin önündeki bağcıkları açıp deriyi kenara itiyorum, sonra bebeği göğsüme yaslıyorum. Kendimi garip hissediyorum - daha önce hiç emzirmemişim - ama küçük kafası göğsüme sokuluyor ve sonra emmeye başlıyor.

Bu şimdiye kadarki en güzel şey.

Tüylü başına dokunuyorum, kalın siyah saçları kurudukça parmaklarıma değiyor. "Bir isme karar vermeliyiz."

"Mmm." Bebeğin yanağına dokunuyor, sanki bir an için geri çekilemiyormuş gibi. Nasıl hissettiğini biliyorum. Kollarımdaki küçük hayata karşı şimdiden yoğun, boğucu bir sevgi hissediyorum.

"Ne, önerin yok mu?" Alışılmadık derecede sessiz olan arkadaşşıma takılıyorum. "Şimdiye kadar bir sürü önerin oldu."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Birçok kez söylediğin gibi isimler konusunda berbatımdır. Onun doğru bir isme sahip olmasını istiyorum. Ona isim vermelisin, dostum."

Ah. Gülümsüyorum ve bebek emzirilirken etrafta dolaştırdığımız isimleri düşünüyorum. Yaratılan gelenekte isimlerimizi bir araya getirdiğimizde hiçbirisi tam olarak uymuyor gibi görünüyor. Bir insan adının da bu kadar açık bir şekilde sa-khui olan küçük oğlumuz için uygun olduğunu düşünmüyorum. "Neden ona babanın adını vermiyoruz?"

Arkadaşımın yüzüne yavaş bir sırıtma yayılıyor. "Babam mı?"

Başımı salladım. Bana birçok kez babasından ve onu nasıl özlediğinden bahsetti. Sadece babasıyla büyümüş - annesi doğum sırasında ölmüş - ve khui-hastalığı vurduğunda ailesiz kalmış. "Neden olmasın?"

"İsmime aldırılmazsınız değil mi? Holvek pek insani bir isim değil." Bebeğin eline dokunur ve üç küçük parmağıyla başparmağı parmağının etrafına dolanarak onu sıkıca tutar.
En müzikal isim değil ama dostum için çok şey ifade ettiği açık. "Bence mükemmel."
Yüzündeki memnuniyet ifadesi bana bunun doğru seçim olduğunu söylüyor.
Küçük Holvek olsun.

MAYLAK kısa bir süre sonra GERİ DÖNÜYOR ve dostumun küçük ağrı ve sızılarını iyileştirmeye çalışıyor. Ayak parmakları ilk başta düşünüldüğü kadar kötü değil ve doğum törenini tamamlayacak kadar sağlıklı olduğu ilan edildi. Kürk bohçasını alıp ortadan kayboluyor ama beni ve bebeği bırakıp gitmek konusunda isteksiz olduğu belli. Uyanık kalmak için elimden geleni yapıyorum ama Holvek uyuklamaya başlayınca onu yatağının yanındaki sepetine koyup kendim de biraz kestiriyorum.

Birkaç saat sonra uyandım ve Cashol'un yatağın yanında bağdaş kurmuş oturduğunu görmek için döndüm. Holvek'i yine kucağına almış, öyle keyifli bir bakışla aşağıya bakıyor ki, onları görünce yoğun bir sevinçle doluyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum. "Aç mı?"

"Uyuyor," diye itiraf ediyor Cashol ama bebeği henüz teslim etmiyor. "Onu tekrar kucağıma almaya dayanamadım."

Kıkırdıyorum ve oturmak için mücadele ediyorum. Her yerim ağrıyor ve acıyor ama aldırmiyorum. Hayat şu anda oldukça mükemmel hissettiriyor. "Zamanında dönmene çok sevindim."

Yavaşça başını sallıyor ve bir elini uzatıp -bebeği göğsüne yaslamış- parmaklarını tekrar benimkilerle birleştiriyor. "Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum."

"Rokan'ın altıncı hissi gibi mi?"

Başını sallıyor. "Sadece içgüdüsel bir his. Ayrıca Haeden ile kürk paylaşmaktan bıkmıştım." Sessizce kıkırdıyorum. "Kürk paylaşmak mı?"

Başını salladı ve bana patikada geçirdiği son birkaç haftayı anlatmaya başladı. Görünüşe göre Haeden'le birlikte çalışmışlar, ikisi de eve dönmek için sabırsızlanıyormuş. "Ne yazık ki zamanın çoğu mağarada, rüzgâr eserken birbirimize hırlayarak geçti." Parmaklarını sıkıyor ve gözlerini Holvek'e diyor. "Burada seninle olmak istedim. İkinizin de beni beklediğini bilmek her gün bir mücadeleydi."

"Her şey yolundaydı," diyorum ve aslında endişelendiğim kadar acı verici olmadığını fark ederek kendimi şaşırtıyorum. "Meşgul oldum. Sana bir hamak yaptım."

"Bir hah-mawk? Bu da ne?"

"Uyumak için sizi yerden yüksekte tutan bir askı. Çok rahattır. Sana sonra gösteririm." "Başka bir insan geleneği mi?" Eğlenmiş görünüyor. "Sırada ne var?"

Ayakta mı yıkanayım?" Aslında...

Bebek uyanıyor ve ben de otomatik olarak ona uzanıyorum. Ben Holvek'i tekrar emzirmeye başlarken Cashol onu bana teslim ediyor ve yanıma sokuluyor. Başımı Cashol'un omzuna yaslıyorum ve içimden mutlak bir memnuniyet dalgası geçiyor. "Sana teşekkür etmeyi unuttum," diye mırıldanıyorum. "Hazine avı için. Çok düşünceliydin."

Kıkırdıyor ve boynuma sokuluyor. "Ben yokken gününü aydınlatmak için sana dört gözle bekleyeceğin bir şey vermek istedim."

Gülümsedim. "Yaptın. Hazine avı konusunda pek iyi değilim gerçi. Sonuncusunu hiç bulamadım." "Hayır mı? Burada." Yatağın kenarına doğru eğildi.

Şaşkınlıkla, yatağımızın yuvasını oluşturan deri dolgu ve kalın kürk demetlerinin altından bir şey çıkarmasını izliyorum. "Burada ne var?"

"Son hediye." Deri kaplı bir paket çıkarıyor, üzerinde korkunç karalamalar var ve bana uzatıyor.

"Sen aç," diyorum usulca, bebeği işaret ederek.

Bunu yapar ve bir an sonra deri açılarak içinde delik olan garip disklerden daha fazlasını ortaya çıkarır. Aslında birkaç tane.

"Bunlar da ne?" Ben haykırıyorum. "Günlerdir anlamaya çalışıyorum." Cashol şaşırmış görünüyor. "Bu *eksiler*. Bana söylediğin gibi."

"*Eksiler*?"

"*Mahnee*?" Ben şaşkın şaşkın bakmaya devam edince başını sallıyor. "Bana insanların *eksileri* kullandığını ve eşyalara değer vermek için *mahnee*. Takas yerine bunları kullanıyorsunuz."

Oh. "Paralar," fark ettim. "Para." Disklere bakıyorum ve bana biraz garip geliyorlar, ama sanırım okun ne olduğunu bile bilmeyen bir adam için bunlar oldukça iyi bir yaklaşım. "Neden bana para veriyorsun?"

"Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için." Birini alıp kucağıma koyuyor, sonra diğeriyle aynı şeyi yapıyor. "Senin dünyadaki şeylerin çok pahalıya *mal* olursa değerli olduğunu söylemiştin. Bu dünyada en çok sevdiğim şey sensin, bu yüzden sana bunu göstermek için *mahnee* vermek istedim."

Onun için paha biçilmez olduğumu mu söylemeye çalışıyor? Birdenbire her çirkin madeni parayı ve üzerlerindeki her garip boyalı karalamayı seviyorum. "Sen çok tatlısın," diyorum ona, sesim duygu yüklü.

Cashol başını sallar. "Ben sadece eşine sadık bir erkeğim." Eli Holvek'in minik kafasına gidiyor. "Ve şimdi de onun çocuğuna."

O mükemmel, benim dostum. Ona hayranlıkla bakıyorum. Elbette, zaman zaman şapşal, dikkati dağınık ve belki de avlanmak için haftalarca ayrılmak zorunda kalacak. Ama o tatlı ve beni gülümsetiyor ve bu gezegenin ne kadar soğuk ya da ıssız olduğu umurumda değil...

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

YAZARIN NOTU

Bu kısa bir hikaye. Sadece küçük bir tane! Sadece kısa bir öykü olarak tasarlanmıştı. 'Tam' kitapları güzel, etli bir uzunlukta tutmaya çalışıyorum, ancak o kadar çok insan bana sa- khui dünyasında herhangi bir yaşam dilimini görmek istediklerini söyledi ki, geri dönüp atladığımız birkaç çifte biraz zaman ayırabileceğimi düşündüm. New York'taki ismimin teslim tarihi yaklaşıyor ama Megan ve Cashol ile ilgili birkaç sahne ile oynamadan duramadım.

Bu biraz kısa olduysa özür dilerim (bazı okuyucuların hikayenin bitmesinden nefret ettiğini biliyorum), ancak tam bir roman yerine küçük bir 'yaşam kesiti' yazmaktan keyif aldım. Elbette her ikisinden de daha fazlası olacak! Eğer beğendiyseniz, bir yorum bırakmanızı çok isterim - bunlar hayranların daha fazla ne okumak istediklerini ölçmeme yardımcı oluyor. Oylarınız gerçekten önemli!

Stacy ve Pashov'un erkek bebekleri için Pacy ismini öneren Natalie Gordon-Smith, Amanda Kotski ve Annette Cephalis Cody McDonald'a çok teşekkür ederim. Harika bir isim ve bir kez duyduğumda kullanmadan edemedim.

Holvek'in isminde biraz farklı bir yol izledim. Keskin gözlü hayranlar Cashol'daki 'Hol'un Holvek'teki 'Hol' ile eşleştiğini fark edebilirler. Keskin gözlü hayranlar *ayrıca* kabilede bildiğimiz birden fazla 'Vek' olduğunu *da fark edebilirler*. Bunun nedeni, bu kadar küçük bir grupta çok sayıda akraba insan olmasıdır (ve rezonansların daha az olmasının bir nedeni - akraba evliliği!). Bu durumda, Cashol ve Vektal kuzen. Babaları kardeşti. Belki bir gün bir soy ağacı yaparım!

BUZ GEZEĞENİNİN İNSANLARI BARBARLAR

BARBARIN BEBEĞİNE SAHİP OLMAK'ın sonu itibariyle
(önerilen telaffuzlar parantez içinde)

ANA KABİLE MAĞARASINDA

MAĞARA 1

VEKTAL (Vehk-tall) - Sa-khui'lerin şefi. Georgie ile çiftleşti.
GEORGIE - İnsan kadın (ve insan dişilerin gayri resmi lideri). Eşiyle birlikte çift liderlik rolü üstlenmiştir.
TALIE (Tah-lee) - Bebek kızları.

MAĞARA 2

Maylak (May-lack) - Kabile Şifacısı. Kashrem ile çiftleşti ve şu anda hamile. Kashrem
(Cash-rehm) - Eşi, aynı zamanda bir deri işçisi.
Esha (Esh-uh) - Küçük kızları.

MAĞARA 3

Sevvah (Sev-uh) - Kabile büyüğü, Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi
Oshen (Aw-shen) - Kabile büyüğü, eşi
Sessah (Ses-uh) - En küçük oğulları
Rokan (Row-can) - En büyük oğulları. Yetişkin erkek avcı.

MAĞARA 4

Warrek (War-ehk) - Kabile avcısı.
Eklan (Ehk-lan) - Babası. Yaşlı.

MAĞARA 5

Ereven (Air-uh-ven) Avcı, Claire ile çiftleşti
Claire - Ereven ile çiftleşti, şu anda hamile

MAĞARA 6

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı. Şu anda ikinci kez hamile. Raahosh (Rah-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi.

Raashel (Rah-shel) - Kızları.

MAĞARA 7

Stacy - Pashov ile çiftleşti. Pacy'nin annesi, bir erkek bebek.

Pashov (Pah-showv) - Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli ve Salukh'un kardeşi. Stacy'nin eşi, Pacy'nin babası.

Pacy - Bebek oğulları.

MAĞARA 8

Nora - Dagesh'in eşi, ikizler Anna ve Elsa'nın annesi.

Dagesh (Dah-zzhesh) (g sesi yutulur) - Eşi. Bir avcı. Anna & Elsa -

Bebek ikiz kızları.

MAĞARA 9

Harlow - Rukh'un eşi. Yaşlılar Mağarası'nın 'Tamircisi'. Zamanının %75'ini ailesiyle birlikte orada geçirir.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh. (Mah-rookh). Raahosh'un kardeşi. Eşi Harlow.

Rukhar (Roo-car) - Bebek oğulları.

MAĞARA 10

Megan - Cashol'un eşi. Yeni doğan Holvek'in annesi.

Cashol (Cash-awl) - Megan'ın eşi. Avcı. Yeni doğan Holvek'in babası. Holvek

(Haul-vehk) - Minik mavi bebek!

MAĞARA 11

Marlene (Mar-lenn) - Zennek'in insan eşi. İsimsiz bir çocuğu var. Fransız.

Zennek (Zehn-eck) - Marlene'in eşi. İsimsiz bir çocuğu var.

MAĞARA 12

Ariana - İnsan dişi. Zolaya'nın eşi. İsimsiz çocuk.

Zolaya (Zoh-lay-uh) - Avcı ve Ariana'nın eşi. İsimsiz çocuk.

MAĞARA 13

Tiffany - İnsan dişi. Salukh ile çiftleşmiş ve yeni hamile.

Salukh (Sah-luke) - Avcı. Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Pashov ve Dagesh'in kardeşi.

MAĞARA 14

Aehako (Eye-ha-koh) - Güney mağarasının vekil lideri. Kira'nın eşi, Kae'nin babası. Sevvah ve Oshen'in oğlu, Rokan ve Sessah'ın kardeşi.

Kira - İnsan kadın, Aehako'nun eşi, Kae'nin annesi. Uzaylılar tarafından kaçırılan ilk kişiydi ve uzun süre kulak tercümanı taktı.

Kae (Ki - 'sinek' ile kafiyeli) - Yeni doğan kızları.

MAĞARA 15

Kemli (Kemm-lee) - Dişi yaşlı, Salukh, Pashov ve Farli'nin annesi

Borran (Bore-awn) - Eşi, yaşlı

Farli (Far-lee) - Genç kızları. Erkek kardeşleri Salukh ve Pashov. Chahm-pee (Chompy) adında evcil bir dvisti vardır.

MAĞARA 16

Drayan (Dry-ann) - Yaşlı.
Drenol (Dree-nowl) - Yaşlı.

MAĞARA 17

Vadren (Vaw-dren) - Yaşlı.
Vaza (Vaw-zuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever.

MAĞARA 18

Asha (Ah-shuh) - Hemalo ile çiftleşti. Yaşayan
çocuğu yok. Hemalo (Hee-mah-lo) - Asha ile çiftleşti.

MAĞARA 19

Bek (BEHK) - Avcı. Hassen
(Hass-en) - Avcı. Harrec
(Hair-ek) - Avcı.
Taushen (Tow -inek- shen ile kafiyeli) - Avcı.

MAĞARA 20

Josie - İnsan kadın. Haeden ile çiftleşmiş ve yeni hamile.
Haeden (Hi-den) - Avcı. Daha önce Zalah ile eşleşti ancak eşleşme tamamlanamadan khui hastalığında
(khui ile birlikte) öldü. Şimdi Josie ile çiftleşti.

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI SERİSİ

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza ekleyin)!

[Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Uzaylı - Liz'in](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Aşık - Kira'nın](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Madeni - Harlow'un](#)

[Hikayesi](#)

[Buz Gezegeni Tatili - Claire'in](#)

[Öyküsü](#) [Barbarın Ödülü -](#)

[Tiffany'nin Öyküsü](#) [Barbarın Eşi -](#)

[Josie'nin Öyküsü](#)

[Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Az önce okudunuz!](#)

BÖLÜM I

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ayı Isırıkları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi için beni [Facebook](#)'ta beğenin veya [yeni çıkan bültenime abone](#) olun.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

SIKICI TELIF HAKLARI

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu hayal edin, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça sık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz. Ve diğer şeyler.